

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 212.413 van 5 april 2011
in de zaken I. 180.616/XIV-32.627
II. 183.108/XIV-32.628
III. 185.805/XIV-32.629
IV. 185.828/XIV-32.930
V. 186.400/XIV-32.631

- In zake : I. Marc VERHAEGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen
- tegen :
1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen
 2. de gemeente KNOKKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7
- II. Marc VERHAEGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de gemeente KNOKKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

- III. Marc VERHAEGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
2. de Beroepscommissie voor Tuchtzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de gemeente KNOKKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

- IV. de gemeente KNOKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
2. de Beroepscommissie voor Tuchtzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Marc VERHAEGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

- V. Marc VERHAEGHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean-Baptiste Petitat en Victor Petitat
kantoor houdend te 8310 Sint-Kruis
Sportstraat 49
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
2. de Beroepscommissie voor Tuchtzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen
3. de gemeente KNOKKE-HEIST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van de beroepen

1.1. Het beroep in de zaak 180.616, ingesteld door Marc Verhaeghe op 26 januari 2007, strekt tot de nietigverklaring van: 1° het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering van 24 november 2006 waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 24 augustus 2006, houdende het opleggen van de ordemaatregel van de verlenging van de preventieve schorsing van vier maanden met inhouding van wedde aan Marc Verhaeghe, gemeentesecretaris, wordt goedgekeurd; en 2° van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 24 augustus 2006; en 3° van de beslissing van de gemeenteraad van Knokke-Heist van 7 september 2006 tot bekrachtiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 24 augustus 2006.

1.2. Het beroep in de zaak 183.108, ingesteld door Marc Verhaeghe op 8 mei 2007, strekt tot de nietigverklaring van: 1° het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering van 9 maart 2007 waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 30 november 2006, houdende het opleggen van de ordemaatregel van de verlenging van de preventieve schorsing van vier maanden met inhouding van wedde aan Marc Verhaeghe, gemeentesecretaris, wordt goedgekeurd; en 2° van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 30 november 2006; en 3° van de beslissing van de gemeenteraad van Knokke-Heist van 15 december 2006 tot bekrachtiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 30 november 2006.

1.3. Het beroep in de zaak 185.805, ingesteld door Marc Verhaeghe op 12 november 2007, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 18 september 2007 in zoverre hierin wordt beslist “Zegt dat de bestreden beslissing van 26 april 2007 nietig is. Opnieuw oordelend, verlengt de preventieve schorsing van de heer Marc Verhaeghe voor een periode van 19 mei 2007 tot en met 18 september 2007”.

1.4. Het beroep in de zaak 185.828, ingesteld door de gemeente Knokke-Heist op 13 november 2007, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 18 september 2007 over het beroep van Marc Verhaeghe tegen de beslissing van de gemeenteraad van 26 april 2007 houdende de verlenging van de preventieve schorsing en de inhouding van salaris ten belopen van 30 %, althans voor zover de beroepscommissie in deze beslissing “(z)egt dat er geen redenen zijn om tijdens de voornoemde verlenging van de preventieve schorsing tot een inhouding van salaris over te gaan”.

1.5. Het beroep in de zaak 186.400, ingesteld door Marc Verhaeghe op 21 december 2007, strekt tot de nietigverklaring van: 1° de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 7 december 2007 waarbij wordt beslist : “verklaart, bij eenparigheid van stemmen, het beroep ontvankelijk en deels ongegrond wat betreft het onderdeel van de preventieve schorsing. Bevestigt de bestreden beslissing van art. 1 van het besluit van 30 augustus 2007 van de gemeente Knokke-Heist in de mate dat de preventieve schorsing van de heer Verhaeghe wordt verlengd voor de periode van 19 september 2007 tot en met 18 januari 2008” en 2° het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Knokke-Heist van 30 augustus 2007 dat door de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 7 december 2007 wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Op 26 maart 2008 werden bij arresten nrs. 181.495 in de zaak 185.805 (de derde zaak) en 181.496 in de zaak 185.828 (de vierde zaak) de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de daarin bestreden beslissingen verworpen.

Bij arrest nr. 178.502 van 10 februari 2008 werd in de zaak 186.400 (de vijfde zaak) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

In al de zaken hebben de verwerende partijen een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen een memorie van wederantwoord ingediend.

In de derde zaak (185.805) heeft de gemeente Knokke-Heist een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 10 juni 2008. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

In de vierde zaak (185.828) heeft Marc Verhaeghe een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 10 juni 2008. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Bart Weekers heeft in alle zaken een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De verwerende partijen en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 maart 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft in alle zaken verslag uitgebracht.

In de zaken 180.616 en 183.108 (de eerste en tweede zaak) zijn advocaat Victor Petitat, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, gehoord.

In de zaak 185.805 (de derde zaak) zijn advocaat Victor Petitat, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste en tweede verwerende partij, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de tussenkomende partij, gehoord.

In de zaak 185.828 (de vierde zaak) zijn advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco

advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste en tweede verwerende partij, en advocaat Victor Petitat, die verschijnt voor de tussenkomende partij, gehoord.

In de zaak 186.400 (de vijfde zaak) zijn advocaat Victor Petitat, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste en tweede verwerende partij, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de derde verwerende partij, gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven in de zaak 185.828, in de overige zaken een andersluidend advies.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Marc Verhaeghe is gemeentesecretaris in de gemeente Knokke-Heist. Op 17 mei 2006 wordt hij in voorlopige hechtenis genomen op verdenking van passieve corruptie.

3.2. Op 19 mei 2006 beslist het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist om Marc Verhaeghe preventief te schorsen met behoud van wedde, voor een periode van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006. Op 24 mei 2006 bekrachtigt de gemeenteraad van Knokke-Heist deze beslissing.

3.3. Bij brief van 26 juni 2006 laten de raadslieden van de gemeente Knokke-Heist aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent onder meer het volgende weten:

“(…)

Naar verluidt zou de heer Verhaeghe strafrechtelijk worden vervolgd voor passieve corruptie; hij verbleef hiervoor korte tijd in voorlopige hechtenis, doch is

inmiddels in vrijheid gesteld. Dit onderzoek zou deel uitmaken van een veel breder dossier inzake corruptie door stedenbouwkundige ambtenaren van de dienst AROHM te Brugge.

Het gemeentebestuur heeft de betrokkene naar aanleiding van zijn aanhouding preventief geschorst bij hoogdringendheid. Nu de betrokkene in vrijheid is gesteld, moet het bestuur de betrokkene horen en een nieuwe beslissing over de preventieve schorsing nemen. Deze beslissing zal omstandig gemotiveerd moeten zijn, daar de betrokkene, volgens de media, elke betrokkenheid bij de feiten ontkent. De te nemen beslissing moet daarenboven expliciet worden goedgekeurd door de toezichthoudende overheid, die inzonderheid wat de motiveringsplicht betreft een zeer streng toezicht uitoefent.

Om die reden is het voor het bestuur van het grootste belang om over de juiste informatie te kunnen beschikken uit het strafdossier, minstens de formele bevestiging te kunnen krijgen voor welke feiten de betrokkene precies strafrechtelijk wordt vervolgd. Tot op heden ontbreekt het het bestuur aan elke officiële informatie. Het bestuur zal hoogst waarschijnlijk een klacht met burgerlijke partijstelling neerleggen, doch de ervaring van andere burgerlijke partijstellingen leert ons dat dit ook niet meteen tot inzage in het dossier leidt.

Om die redenen verzoeken wij U dan ook om ons verzoek om ons inzage te verlenen in het strafdossier te willen inwilligen.
(...)"

3.4. Bij besluit van 29 juni 2006 beslist de gemeenteraad van Knokke-Heist om tegen Marc Verhaeghe een tuchtprocedure te starten "op basis van de feiten waarvoor hij strafrechtelijk wordt vervolgd", na onder meer te hebben overwogen "dat de gemeentesecretaris een tijdlang in voorlopige hechtenis zat en strafrechtelijk wordt vervolgd, voortgaande op de berichtgeving in de media en de door het College verkregen mondelinge informatie voor passieve corruptie". Bij hetzelfde besluit wordt deze tuchtprocedure geschorst "in afwachting van de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek".

3.5. Op 4 juli 2006 antwoordt E. Coppens "voor de procureur-generaal" bij het hof van beroep te Gent negatief op de vraag van de raadslieden van de gemeente om het strafdossier te mogen inzien :

"In antwoord op uw schrijven terzake van 26 juni 2006, dien ik u te melden dat -in de huidige stand van het gerechtelijk onderzoek- er niet kan worden ingegaan op uw verzoek tot inzage in het strafdossier."

3.6. Op 11 augustus 2006 bevestigt het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe voor de periode van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006 en wordt beslist dat deze

met ingang van 1 september 2006 gepaard gaat met een inhouding van de wedde van 50 % en een ontzegging van de bevorderingsaanspraken.

3.7. Op 24 augustus 2006 beslist het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist om de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe te verlengen voor de periode van 19 september 2006 tot en met 18 januari 2007, ditmaal met inhouding van 50 % van de wedde en een ontzegging van bevorderingsaanspraken.

Dit is de tweede bestreden beslissing in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627). Daarin wordt onder meer het volgende gesteld :

“(…)

De eerste voorwaarde opdat de preventieve schorsing kan worden verlengd, is dat er een tuchtrechtelijke en/of strafrechtelijke vervolging is ingesteld. Deze voorwaarde is nog steeds vervuld. (...).

De tweede voorwaarde opdat de betrokkene preventief geschorst kan blijven, is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Ook deze voorwaarde is nog steeds vervuld. De betrokkene werd gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis gehouden en wordt nog steeds strafrechtelijk vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, zou gepleegd hebben in zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris. Bijgevolg zijn er ernstige aanwijzingen dat de betrokkene mogelijk ernstige tuchtfeiten zou hebben gepleegd. Het kan immers niet worden ontkend dat indien de betrokkene aan deze feiten schuldig zou worden bevonden, deze feiten tegelijk zeer ernstige tuchtfeiten zijn. Gelet op deze zwaarwichtige verdenking en mede gelet op de grote ruchtbaarheid die deze verdenking kent in de gemeente, is het ondenkbaar dat de betrokkene zijn taak als gemeentesecretaris op een ernstige en serene wijze kan uitoefenen. Daar het strafrechtelijk onderzoek nog geen duidelijkheid heeft gebracht over de betrokkenheid van de secretaris, is het uitgesloten om hem opnieuw de functie te laten uitoefenen waarin hij bepaalde misbruiken of zelfs strafrechtelijke feiten zou hebben begaan. Zolang deze zwaarwichtige verdenking boven het hoofd van de betrokkene hangt, moet hij uit de dienst worden verwijderd om de geloofwaardigheid, de objectiviteit en de goede werking van de dienst te kunnen verzekeren, onder meer naar de bewoners toe. In hoefde van iemand die de gemeentelijke diensten leidt en coördineert, mag immers niet de minste twijfel bestaan over zijn professionele onkreukbaarheid.

(...)”.

3.8. Op 7 september 2006 bekrachtigt de gemeenteraad van Knokke-Heist de beslissing van 11 augustus 2006 van het college van burgemeester en schepenen waarbij de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe

voor de periode van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006 wordt bevestigd en waarbij wordt beslist dat de voormelde preventieve schorsing met ingang van 1 september 2006 met een inhouding van 50 % van de wedde en een ontzegging van bevorderingsaanspraken gepaard gaat.

3.9. Eveneens op 7 september 2006 bekrachtigt de gemeenteraad van Knokke-Heist de beslissing van 24 augustus 2006 van het college van burgemeester en schepenen houdende de verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe van 19 september 2006 tot en met 18 januari 2007.

Dit is de derde bestreden beslissing in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627).

3.10. Op 22 september 2006 tekent Marc Verhaeghe bij de toezichthoudende overheid een beroep aan tegen de onder randnummer 3.9 vermelde beslissingen van 7 september 2006 en 24 augustus 2006.

3.11 Op 13 november 2006 weigert de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering de goedkeuring van de beslissing van 11 augustus 2006 van het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist in zoverre die bepaalt dat de bij besluit van 19 mei 2006 aan Marc Verhaeghe opgelegde preventieve schorsing met ingang van 1 september 2006 gepaard gaat met een inhouding van 50 % van de wedde en de ontzegging van de bevorderingsaanspraken. De beslissing van 7 september 2006 van de gemeenteraad van Knokke-Heist wordt goedkeuring onthouden in zoverre die de voormelde inhouding van 50 % van de wedde en de ontzegging van de bevorderingsaanspraken bekrachtigt.

3.12. Bij besluit van 24 november 2006 keurt de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering het besluit van 24 augustus 2006 van het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist, bekrachtigd door de gemeenteraad van 7 september 2006,

houdende het opleggen van de ordemaatregel van de verlenging van de preventieve schorsing van vier maanden met inhouding van de wedde van Marc Verhaeghe goed.

Dit is de eerste bestreden beslissing in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), waarin onder meer wordt overwogen “dat (...) de voorwaarden van artikel 310 van de nieuwe gemeentewet blijvend vervuld zijn, zodat de schorsing van de preventieve maatregel terecht werd verlengd; (...) dat immers het aanhouden van de betrokkene en het daar logisch op volgend strafonderzoek blijven volstaan om de maatregel van de preventieve schorsing als dusdanig te treffen; (...) dat de betichtingen waarvan sprake ernstig zijn; dat de omschrijvingen van die aard zijn dat indien ze bewezen zouden zijn, dit uiteraard een ernstige tekortkoming zou zijn in hoofde van betrokkene; dat zolang geen zekerheid bestaat over de mogelijke tuchtfacten het aangewezen is om betrokkene te verwijderen uit de dienst; (...) dat het vermoeden van onschuld geldt maar niet verhindert dat het bestuur gebruik maakt van zijn wettelijk recht vermeld in het artikel 310 van de nieuwe gemeentewet; dat immers het bestuur, zolang onduidelijkheid bestaat over de juistheid van de feiten, gerechtigd is om ter vrijwaring van de goede werking van de dienst, de ordemaatregel te nemen; dat dit geen veroordeling van de betrokkene impliceert (...)”.

3.13. Op 30 november 2006 beslist het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe te verlengen van 19 januari 2007 tot en met 18 mei 2007 en dit met inhouding van 30 % van de wedde en een ontzegging van bevorderingsaanspraken. Dit is de tweede bestreden beslissing in de zaak sub II (A. 183.108/XIV-32.628). Daarin wordt onder meer het volgende gesteld :

“(...

De tweede voorwaarde opdat de betrokkene preventief geschorst kan blijven, is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Ook deze voorwaarde is nog steeds vervuld. De betrokkene werd gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis gehouden en wordt nog steeds strafrechtelijk vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, zou gepleegd hebben in zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris. Hieruit volgt dat er ernstige

aanwijzingen zijn dat de betrokkene mogelijk ernstige tuchtfeiten zou hebben gepleegd. Er kan niet worden ontkend dat indien de betrokkene aan deze feiten schuldig zou worden bevonden, deze feiten tegelijk zeer ernstige tuchtfeiten zijn. De gemeentesecretaris bekleedt immers het hoogste hiërarchische ambt binnen de gemeente en leidt het gemeentepersoneel. Hij vervult een voorbeeldfunctie. Gelet op deze zwaarwichtige verdenking, de grote ruchtbaarheid die deze verdenking kent in de gemeente, het ambt van de betrokkene en zijn plaats en opdracht binnen de gemeentelijke hiërarchie, is het ondenkbaar dat de betrokkene zijn taak als gemeentesecretaris op een ernstige en serene wijze kan uitoefenen. Daar het strafrechtelijk onderzoek nog geen duidelijkheid heeft gebracht over de betrokkenheid van de secretaris, is het uitgesloten om hem opnieuw de functie te laten uitoefenen waarin hij bepaalde misbruiken of zelfs strafrechtelijke feiten zou hebben begaan. Zolang deze zwaarwichtige verdenking boven het hoofd van de betrokkene hangt, moet hij uit de dienst worden verwijderd om de geloofwaardigheid, de objectiviteit en de goede werking van de dienst te kunnen verzekeren, onder meer naar de bewoners toe. In hoefde van iemand die de gemeentelijke diensten leidt en coördineert, mag immers niet de minste twijfel bestaan over zijn professionele onkreukbaarheid.
(...)”.

3.14. Op 15 december 2006 bekrachtigt de gemeenteraad van Knokke-Heist de voormelde beslissing.

Dit is de derde bestreden beslissing in de zaak sub II (A. 183.108/XIV-32.628).

3.15. Bij brief van 26 februari 2007 laten de raadslieden van de gemeente de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage te mogen nemen in het strafdossier.

3.16. Bij besluit van 9 maart 2007 keurt de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering het door de gemeenteraad bekrachtigde besluit van 30 november 2006 van het college van burgemeester en schepenen van Knokke-Heist goed.

Dit is de eerste bestreden beslissing in de zaak sub II (A. 183.108/XIV-32.628), waarin onder meer het volgende wordt overwogen:

“(...)

Overwegende dat de ordemaatregel van de preventieve schorsing werd opgelegd ingevolge een strafrechtelijk onderzoek waarvan betrokkene het voorwerp is; dat in het collegebesluit van 30 november 2006 op uitvoerige wijze wordt uiteengezet dat de voorwaarden opgelegd door het artikel 310 N.Gem.W. vervuld zijn; dat bij die motivering kan aangesloten worden en dat zij bij deze als integraal hernomen wordt beschouwd;

Overwegende dat slechts kan vastgesteld worden dat zolang geen zekerheid bestaat over de juistheid van de feiten, met name passieve corruptie, het vertrouwen van betrokkene, die de hoogste functie uitoefent in de gemeentelijke administratie, geschonden is; dat betrokkene onmogelijk kan functioneren zolang de verdenking bestaat; dat bijgevolg een preventieve schorsing als maatregel ter vrijwaring van het dienstbelang zich opdringt (...)

3.17. Op 22 maart 2007 geeft de gemeenteraad van Knokke-Heist aan de eerste schepen de opdracht tot onderzoek, opmaak van het verslag en samenstelling van het dossier met het oog op een eventuele derde verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe.

3.18. Op 29 maart 2007 neemt de gemeenteraad van Knokke-Heist kennis van het verslag van de eerste schepen, waarin een verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe met vier maanden wordt voorgesteld, met inhouding van 30 % van de wedde, en van het door hem samengestelde dossier, en beslist de gemeenteraad dat de verzoeker wordt opgeroepen om te worden gehoord.

3.19. Nadat Marc Verhaeghe op 17 april 2007 is gehoord, beslist de gemeenteraad van Knokke-Heist op 26 april 2007 -niet meer onder de toepassing van de nieuwe gemeentewet, maar van het gemeentedecreet- om zijn preventieve schorsing te verlengen voor de periode van 19 mei 2007 tot en met 18 september 2007, met inhouding van 30% van de wedde.

Wat het vervuld zijn van de voorwaarden tot schorsing betreft, vermeldt dit besluit gelijke overwegingen als de tweede bestreden beslissing in de zaak sub II (randnummer 3.13).

3.20. Eveneens op 26 april 2007 geeft de gemeenteraad van Knokke-Heist aan de eerste schepen de opdracht tot onderzoek, opmaak van het

verslag en samenstelling van het dossier met het oog op een eventuele nieuwe verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe.

3.21. Bij brief van 8 mei 2007 laten de raadslieden van de gemeente de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage in en afschrift van het strafdossier.

3.22. Op 29 mei 2007 dient Marc Verhaeghe tegen de voormelde beslissing van 26 april 2007 van de gemeenteraad van Knokke-Heist een beroep in bij de Beroepscommissie voor tuchtzaken (de Beroepscommissie).

3.23. De gemeenteraad neemt op 28 juni 2007 kennis van het verslag van de eerste schepen over het voorstel tot een nieuwe verlenging van de schorsing van Marc Verhaeghe en beslist om hem over de eventuele verlenging van zijn schorsing te horen.

3.24. Op 30 augustus 2007 beslist de gemeenteraad om de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe te verlengen voor de periode van 19 september 2007 tot en met 18 januari 2008, met inhouding van 30% van de wedde.

Dit is de tweede bestreden beslissing in de zaak sub V (A. 186.400/XIV-32.631).

3.25. Bij besluit van 18 september 2007 verklaart de Beroepscommissie de beslissing van 26 april 2007 van de gemeenteraad van Knokke-Heist, houdende de verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe van 19 mei 2007 tot en met 18 september 2007, met inhouding van 30 % van de wedde, nietig en verlengt zij, opnieuw oordelend, de preventieve schorsing voor dezelfde periode, daarbij stellende “(...) dat er geen redenen zijn

om tijdens de voornoemde verlenging van de preventieve schorsing tot een inhouding van salaris over te gaan”.

De voormelde beslissing wordt door Marc Verhaeghe bestreden in de zaak sub III (A. 185.805/XIV-32.629), in zoverre erin wordt gesteld “(...) dat de bestreden beslissing van 27 april 2007 nietig is” en “opnieuw oordelend, (...) de preventieve schorsing van de heer Marc Verhaeghe (...) voor een periode van 19 mei 2007 tot en met 18 september 2007 (wordt verlengd)”.

De gemeente Knokke-Heist bestrijdt dezelfde beslissing in de zaak sub IV (A. 185.828/XIV-32.930), in zoverre erin wordt gesteld “dat er geen redenen zijn om tijdens de voornoemde verlenging van de preventieve schorsing tot een inhouding van salaris over te gaan”.

3.26. Op 26 september 2007 geeft de gemeenteraad van Knokke-Heist aan de eerste schepen de opdracht tot onderzoek, opmaak van het verslag en samenstelling van het dossier met het oog op een eventuele nieuwe verlenging van de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe.

3.27. Bij brieven van 3 oktober 2007 laten de raadslieden van de gemeente Knokke-Heist aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent en aan de procureur des konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage in en afschrift van het strafdossier.

3.28. Bij brief van 19 oktober 2007 laten de voormelde raadslieden ook aan de onderzoeksrechter te Brugge weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage en afschrift van het strafdossier. Zij voegen eraan toe dat “eerdere verzoeken (...) reeds gericht (werden) aan het parket, doch de heer eerste

substituut van het parket van de procureur des Konings te Brugge (...) ons mee(deelde) dat ingevolge artikel 96 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het nieuwe algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken het aan de onderzoeksrechter toekomt zich over onze vraag uit te spreken. Vandaar dat wij ons thans tot U richten.”.

3.29. Op 25 oktober 2007 beslist de gemeenteraad van Knokke-Heist om haar beslissing van 30 augustus 2007 in te trekken in de mate dat daarin tot de inhouding van wedde wordt beslist, alsook de formele motivering die aan de inhouding van wedde ten grondslag ligt, en deze te vervangen door een nieuwe beslissing tot inhouding van wedde ten belope van 30 % voor de periode van 19 september 2007 tot en met 18 januari 2008, gebaseerd op de in het eerst vermelde besluit weergegeven formele motivering.

3.30. Bij brief van 27 november 2007 laten de raadslieden van de gemeente Knokke-Heist aan de onderzoeksrechter te Brugge nogmaals weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage in en afschrift van het strafdossier. Zij voegen daaraan toe dat “dit verzoek (...) des te urgenter (wordt), nu de betrokkene op de laatste hoorzitting voor de gemeenteraad verklaarde inzage in het strafdossier te hebben bekomen, doch hierover niets te kunnen zeggen o.m. omdat hij alzo de eer en goede naam van leden van het gemeentebestuur in het gedrang zou brengen” en “voor het gemeentebestuur (...) de kennisname van het strafdossier even essentieel (is) om haar houding t.a.v. haar hoogste ambtenaar te kunnen bepalen. (...)”.

3.31. Op 7 december 2007 verwerpt de Beroepscommissie verzoekers beroep tegen de gemeenteraadsbeslissing van 30 augustus 2007 en bevestigt zij die gemeenteraadsbeslissing in de mate dat de preventieve schorsing van Marc Verhaeghe wordt verlengd voor de periode van 19 september 2007 tot en met 18 januari 2008.

Dit is de eerste bestreden beslissing in de zaak sub V (A. 186.400/XIV-32.631).

IV. Samenhang

4. De beroepen zijn dermate verknocht dat het in het raam van een goede rechtsbedeling past de zaken samen te voegen.

V. Rechtspleging

Rechtspleging in de zaken sub I (A. 180.616/XIV-32.616) en sub II (183.108/XIV-32.628)

De aangevoerde exceptie

5.1. De verzoeker voert in zijn memorie van wederantwoord aan dat de tweede verwerende partij slechts een voldoende procesbevoegdheid heeft op voorwaarde dat het college van burgemeester en schepenen tijdig en uitdrukkelijk heeft beslist om als verweerder in rechte op te treden en haar raadslieden daarmee te belasten. Tevens is volgens de verzoeker vereist dat bij de aanstelling van de raadslieden de wetgeving inzake overheidsopdrachten voor diensten werd nageleefd, meer in het bijzonder dat de opdracht werd toegekend na een vrije mededinging. Deze regel raakt volgens de verzoeker immers de openbare orde.

5.2. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker belang te hebben bij een onderzoek naar de wettigheid van de aanduiding van de raadslieden van de verwerende partijen, aangezien de procedurestukken, in geval van een onwettige aanduiding, evenmin op wettige wijze konden worden ingediend. Dit onderzoek staat volgens de verzoeker los van de vraag of de tweede verwerende partij wettig heeft beslist om in rechte te treden. De opdracht van een advocaat tot het voeren van de verdediging van een overheid, moet als een overheidsopdracht van diensten worden beschouwd, zodat een gunningsbeslissing tot toewijzing van deze opdracht

na een beroep op de vrije mededinging moet genomen worden. Ter zitting zal moeten blijken of de beslissing om in rechte te treden en het mandaat van de betrokken raadslieden daartoe, met een voorafgaande en afdoende gemotiveerde gunningsbeslissing, kan voorgelegd worden.

Beoordeling

5.3. Naar luid van het toentertijd geldend artikel 270, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet, treedt het college van burgemeester en schepenen als verweerder op bij elke tegen de gemeente ingestelde rechtsvordering.

De memorie van antwoord is ingediend voor “de gemeente Knokke-Heist, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, (...) tweede verwerende partij, hebbende als raadslieden Mr. Ingrid Opdebeek, advocaat (...) en Mr. Ann Coolsaet, advocaat (...)” en is ondertekend “voor de tweede verwerende partij, haar raadslieden, Mr Ingrid Opdebeek & Mr. Ann Coolsaet”.

Overeenkomstig artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, mogen partijen zich laten vertegenwoordigen door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der advocaten. In casu hebben twee dergelijke advocaten als raadslieden van de gemeente de genoemde memorie van antwoord binnen de daartoe gestelde termijn ingediend namens de gemeente, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, en hebben zij hierbij het administratief dossier gevoegd. Een advocaat wordt geacht regelmatig zijn cliënten in rechte te vertegenwoordigen. Te dezen zijn geen elementen voorhanden die dit vermoeden zouden weerleggen.

Rechtspleging in de zaak sub V (A. 186.400/XIV-32.631)

5.4. De gemeente Knokke-Heist vraagt om als verwerende partij buiten de zaak te worden gesteld. Dit verzoek wordt niet ingewilligd. Het beroep is immers mede gericht tegen een beslissing van een van haar organen.

VI. Ontvankelijkheid van de beroepen

Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak sub IV (A. 185.828/XIV-32.930)

6.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing in deze zaak een accessorium is van de beslissing die wordt bestreden in de zaak sub III en derhalve het lot van deze laatste beslissing dient te ondergaan. Aangezien de beslissing in de zaak sub III moet worden vernietigd om de onder randnummer 9.12 tot 9.16 vermelde redenen, verliest het beroep in de huidige zaak zijn voorwerp.

6.2. Gelet op wat voorafgaat, dienen de excepties van de tussenkomende en de verwerende partijen in deze zaak niet te worden onderzocht. De verwerende partijen doen in hun laatste memorie overigens afstand van hun excepties.

Het beroep is onontvankelijk.

Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak sub V (A. 186.400/XIV-32.631)

6.3. De verwerende partijen wijzen erop dat, gelet op de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep bij de Beroepscommissie en op haar hervormingsbevoegdheid, de beslissing van 7 december 2007 van de Beroepscommissie in de plaats is gekomen van de gemeenteraadsbeslissing van 30 augustus 2007 en die laatste beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De exceptie moet worden bijgevalen. Alleen tegen beslissingen die in laatste aanleg zijn genomen, staat een annulatieberoep open. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het tegen de tweede bestreden beslissing is gericht.

Onder “de bestreden beslissing” in de zaak sub V wordt hierna enkel de eerste bestreden beslissing begrepen.

VII. Onderzoek van de middelen

Onderzoek van de middelen in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.616)

Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

Standpunt van de partijen met betrekking tot het eerste middel

7.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 310, 312, § 1 en 314 juncto 301 van de nieuwe gemeentewet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (de formele motiveringswet), het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld vervat in artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

In een eerste onderdeel acht de verzoeker de artikel 310 en 312, § 1, tweede lid van de nieuwe gemeentewet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet geschonden doordat het bestuur overgaat tot een verlenging van de preventieve schorsing zonder motivering en zonder een nieuw onderzoek van de gegevens die een verlenging van de preventieve schorsing zouden kunnen rechtvaardigen, maar integendeel enkel verwijst naar de initieel opgelegde en goedgekeurde maatregel tot preventieve schorsing en evenmin de door hem aangevoerde feitelijke elementen, die een nieuw licht op de zaak werpen, onderzoekt of op afdoende wijze weerlegt.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat artikel 312 juncto artikel 314 van de nieuwe gemeentewet en hoofdstuk V, artikel 301, van de nieuwe gemeentewet geschonden zijn, doordat de bestreden beslissing geenszins vaststelt welke feiten hem ten laste worden gelegd en evenmin onderzoekt of hem

op zorgvuldige wijze “al de ten laste gelegde feiten” kenbaar werden gemaakt in de oproeping tot de hoorzitting en hierbij “alle stukken die betrekking hebben op de ten laste gelegde feiten” zijn opgenomen in een dossier, noch motiveert waarom deze voorschriften niet moesten worden nageleefd.

In een derde onderdeel acht de verzoeker artikel 312 van de nieuwe gemeentewet juncto de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld vervat in artikel 6 EVRM geschonden, doordat de bestreden beslissing geenszins in concreto aangeeft welke ernstige feitelijke elementen er bestaan die er op wijzen dat hij op ernstige wijze aan zijn ambtsverplichtingen zou zijn tekortgekomen en evenmin de materialiteit van deze elementen beoordeelt. Het louter bestaan van een strafrechtelijke of tuchtrechtelijke vervolging volstaat volgens de verzoeker niet om een ambtenaar preventief te schorsen. Er moet tevens worden aangetoond dat deze vervolging wordt gesteund op ernstige en in concreto weergegeven aanwijzingen.

De verzoeker voert verder, in zijn toelichting, nog aan aan dat het gerechtelijk onderzoek in het slop zit, dat het resultaat ervan uiterst mager is en dat de aantijgingen in zijn hoofd niet ernstig zijn.

7.2. De eerste verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel dat de verzoeker niet uiteenzet hoe het vertrouwensbeginsel zou kunnen geschonden zijn. Zij betoogt dat, wat het eerste onderdeel betreft, de verzoeker voorbijgaat aan de realiteit van het dossier zelf, dat het dossier zelf erop neerkomt dat er een strafrechtelijk onderzoek was aangevat, dat de verzoeker daarbij werd aangehouden en een maand in hechtenis genomen en dat dit strafrechtelijk onderzoek een onvoorstelbare publicitaire neerslag had. Het bestuur wist ondertussen niets over het onderzoek, terwijl de verzoeker tweemaal het strafdossier heeft kunnen raadplegen, met het oog op de twee zittingen voor de raadkamer, maar niets over het strafdossier heeft verteld. Het kan dan ook niet aan het bestuur, en a fortiori aan het toezichthoudend bestuur, verweten worden dat

met het voortschrijdend strafonderzoek geen rekening werd gehouden. In een rechtsstaat kan een toezichthoudende overheid alleen maar constateren dat een bestuur conclusies vermag te trekken uit het bestaan van een gerechtelijk onderzoek, uit de aanhouding van de eerste ambtenaar van de gemeente en uit het in hechtenis houden van die ambtenaar en de publieke opspraak die daaruit ontstaat. Er valt niet in te zien welk eigen onderzoek een toezichthoudende overheid daaromtrent zou moeten voeren, terwijl uit niets blijkt dat deze overheid zou kunnen eisen dat een onder zijn toezicht staand bestuur een eigen onderzoek voert over de feiten die het voorwerp van het strafrechtelijk onderzoek kunnen uitmaken.

De eerste verwerende partij betoogt voorts dat het bekrachtigde collegebesluit voldoende is gemotiveerd wat de verlenging betreft. De redenen die hebben geleid tot de initiële preventieve schorsing blijven nog steeds bestaan. Weliswaar kan de vraag rijzen hoe lang een preventieve schorsing kan steunen op de pure vaststelling dat er een strafrechtelijk onderzoek hangende is met betrekking tot feiten die klaarblijkelijk wel zeer ernstig zijn, en waaromtrent elke inzage aan het bestuur wordt geweigerd, maar er valt niet in te zien waarom dit bij de tweede periode van vier maanden in vraag zou moeten worden gesteld. Dit geldt nog meer nu de verzoeker deze problematiek niet aan de orde heeft gesteld, maar in tegendeel, in zijn bezwaarschrift de collegebesluiten van 11 augustus 2006 en 24 augustus 2006 op één hoop heeft gegooid en zelfs af en toe met elkaar heeft verward.

De eerste verwerende partij voert tenslotte aan dat bij de besluitvorming nopens de tweede periode van preventieve schorsing, het strafonderzoek nog lopende was en bijzonder recent, dat de voorwaarden tot preventieve schorsing volledig overeind bleven en er voor het bestuur niet eens een mogelijkheid bestond om een onderzoek naar de feiten die tot het strafonderzoek hebben geleid, te voeren, daar de gerechtelijke overheid dienaangaande het geheim van het onderzoek wil gewaarborgd zien. De vraag naar de nood aan een preventieve schorsing werd opnieuw onderzocht en er werd vastgesteld dat het

strafonderzoek nog steeds liep, om te besluiten tot een tweede schorsingsperiode. Dit volstaat als een formeel en materieel motief.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel antwoordt de eerste verwerende partij dat de verzoeker elke realiteitszin verliest, waar hij het bestuur verwijt niet te zijn overgegaan tot het samenstellen van een dossier waaruit zou blijken welke feiten hem strafrechtelijk ten laste worden gelegd. Het bestuur weet dit zelf ook niet helemaal precies, enkel de verzoeker weet daarover meer. Het staat de verzoeker vrij daaromtrent elke commentaar te weigeren, maar hij mag het bestuur, aan wie hij en het gerecht elke inzage weigert, niet verwijten dat zij de feiten die tot zijn aanhouding hebben geleid, niet aan hem voorleggen. De verzoeker is gehoord over de elementen die van belang waren, namelijk het bestaan van het strafonderzoek, het bestaan van de aanhouding en de relevantie die deze elementen nu eenmaal hebben in een rechtsstaat en hij is zelfs gevraagd of hij iets meer wil vertellen over het strafdossier, dat hij als enige heeft gelezen, maar heeft dit geweigerd. De verzoeker kan van het bestuur niet eisen dat zij het geheim van het onderzoek doorbreekt en hem hoort over elementen waarover het zelf niet beschikt.

Ten aanzien van het derde middelonderdeel antwoordt de eerste verwerende partij dat de redenering van de verzoeker er zou op neerkomen dat het bestuur niet preventief kan schorsen zolang het geen inzage heeft kunnen bekomen in het strafonderzoek. Het bestuur zou dus machteloos zijn als een ambtenaar wordt aangehouden en elke commentaar over de redenen van zijn aanhouding weigert. Dit is niet correct. In een rechtsstaat mag het bestuur aan een aanhouding belang hechten, zonder dat zij geacht moet worden het geheim van het gerechtelijk onderzoek te doorbreken. De verzoeker kan de relevantie van het bestaan van een strafrechtelijk onderzoek, een aanhouding, een voorlopige hechtenis en een expliciete verklaring met betrekking tot hemzelf niet ontkrachten met enkele slogans over het magere resultaat dat het gerechtelijk onderzoek zou opleveren. Er valt niet in te zien waarom zij als toezichthoudende overheid niet tot goedkeuring zou kunnen zijn overgaan.

7.3. De tweede verwerende partij voert als exceptie aan dat de verzoeker zijn eerste preventieve schorsing van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006 niet heeft aangevochten en leidt daaruit af dat de verzoeker niet meer op ontvankelijke wijze de aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggende overeenstemmende motieven kan bekritisieren.

Met betrekking tot het eerste middel antwoordt de tweede verwerende partij dat zij wel degelijk opnieuw heeft geoordeeld of de voorwaarden tot preventieve schorsing nog langer vervuld waren en wel op grondige wijze, met een uitvoerige formele motivering. Voorts betoogt zij dat het bestuur, op het ogenblik van de bestreden beslissing, geen gegevens uit het “voortschrijdend strafrechtelijk onderzoek” bekend waren, zodat het er a fortiori geen rekening mee kon houden. Zij krijgt geen nadere informatie over het strafonderzoek, noch het recht om inzage te nemen in het dossier, niettegenstaande zij reeds tweemaal om inzage in het strafdossier bij de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent heeft verzocht. De verzoeker zou ook de twee voorwaarden tot preventieve schorsing verwarren. Het bestuur heeft zich in casu ook niet beperkt tot de loutere verwijzing naar de strafprocedure, maar heeft integendeel uitvoerig aangetoond waarom de verdenking van passieve corruptie die op de verzoeker rust, onder meer gelet op de ernst van deze betichting en het ambt dat de betrokkene binnen de organisatie bekleedt, met zich meebrengt dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang en de goede werking van de dienst. Gelet op de weigering van het parket om het bestuur inzage te verlenen in het strafdossier, om reden dat het strafdossier nog niet is afgerond, kan het bestuur de betichting van passieve corruptie onmogelijk preciseren naar concrete dossiers waarin corruptie zou zijn gepleegd. Dit is evenwel niet vereist om de verzoeker in de huidige omstandigheden preventief te schorsen. Het volstaat dat er ernstige aanwijzingen zijn van mogelijke tuchtfeiten, doch geenszins dat aan de betrokkene reeds welbepaalde feiten ten laste worden gelegd.

7.4. In zijn memorie van wederantwoord antwoordt de verzoeker op de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, dat een beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing een op zichzelf staande beslissing is, die

los staat van de initiële beslissing houdende het opleggen van de preventieve schorsing en dat de verzoeker deze verlengingsbeslissing dan ook op elke nuttige wijze kan aanvechten, ook al worden hierbij motieven geïnviseerd die de initiële beslissing schraagden.

Ten gronde voert de verzoeker, wat het eerste middel betreft, aan dat het vertrouwensbeginsel geschonden is, doordat de tuchtoverheid en de toezichthoudende overheid de tenlastegelegde feiten niet hebben weergegeven en de tuchtoverheid menigmaal heeft verklaard te geloven in zijn “absolute onschuld”. De vaststelling dat hij in voorlopige hechtenis werd genomen en een informatieonderzoek wordt gevoerd, volstaat op zich niet om de preventieve schorsing te verlengen. In artikel 317 van de nieuwe gemeentewet wordt ook geenszins bepaald dat de tuchtoverheid het recht heeft om het resultaat van het strafonderzoek af te wachten en zij hem, zolang dit onderzoek niet is afgelopen, mag schorsen. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt voorts dat bij elke preventieve schorsing steeds de ten laste gelegde feiten zijn vermeld, dat enkel concrete feiten de ernst van de aantijgingen kunnen staven en dat de preventieve schorsing onmogelijk is indien het bestuur zelf geen onderzoek wil voeren of, omwille van het geheim van het onderzoek, in de onmogelijkheid verkeert om de concrete feiten te achterhalen.

7.5. In zijn laatste memorie voert de verzoeker nog aan dat de verwerende partijen, om zijn preventieve schorsing te schragen, er zich niet konden toe beperken te verwijzen naar het feit dat hij in verdenking is gesteld wegens passieve corruptie, dat hij een tijdlang in voorhechtenis heeft gezeten en dat hij onder voorwaarden in vrijheid is gesteld en dit zonder te weten of de feiten die aan de inverdenkingstelling ten grondslag liggen ernstig zijn, deze als dusdanig te beschouwen en er de preventieve schorsing op te steunen. Hij betoogt dat het rechtens vereist is om de ten laste gelegde feiten te preciseren en dat, indien de tuchtoverheid geen enkele informatie uit het strafonderzoek heeft, het mede gelet op het ernstig karakter van de preventieve schorsing en het vermoeden van onschuld, van zorgvuldigheid getuigt om geen maatregel op te leggen.

De verzoeker betwist voorts dat het voor de tuchtoverheid niet doenlijk was om nadere informatie uit het strafdossier te bekomen of in te winnen via eigen onderzoeksdaden, bijvoorbeeld door het vragen van verklaringen aan bepaalde personen. Daarnaast wijst hij erop dat de gemeente zich nooit burgerlijke partij heeft gesteld en zich bijgevolg niet op die grond kon beroepen om inzage in het strafdossier te verkrijgen. Als derde partij kon zij zich enkel op grond van artikel 125 van het Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken tot de procureur-generaal richten om een afschrift van het dossier te krijgen. De aan deze laatste gerichte verzoeken tot “inzage” konden niet ingewilligd worden, aangezien de procureur-generaal niet bevoegd is om inzage te verlenen, net zomin als de procureur des konings en de onderzoeksrechter dit kan. Indien meteen een verzoek tot afschrift van het strafdossier aan de procureur-generaal was gericht of indien de verwerende partij zich burgerlijke partij had gesteld, had zij wellicht veel vlugger van het dossier kennis kunnen krijgen. Door bijkomend gewag te maken van “mondelinge informatie”, heeft de tweede verwerende partij ook nog de indruk gegeven dat zij nog meer gegevens lastens hem achter de hand hield.

Standpunt van de partijen met betrekking tot het tweede middel

7.6. De verzoeker put een tweede middel uit de schending van artikel 310 van de nieuwe gemeentewet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en het redelijkheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissingen niet aangeven dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het dienstbelang en geen aan de dienst ontleende redenen of feiten vermelden die aantonen dat zijn werk helemaal dient te worden afgenomen.

De verzoeker licht toe dat het bestuur niet alleen het bestaan van een strafrechtelijke vervolging of voorlopige hechtenis dient vast te stellen, maar zich eveneens dient te vergewissen van het werkelijk bestaan van de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven en zich over de materialiteit van de feiten dient uit te spreken. Het bestuur dient dan ook de aan het belang van de dienst ontleende

redenen en feiten aan te geven die eisen dat zijn werk helemaal wordt afgenomen. Te dezen werd echter geen enkel bezwarend element opgenomen, noch in het dossier tot preventieve schorsing, noch in het tuchtdossier, noch in de oproeping tot hoorzitting. Het bestuur is niet nagegaan of de strafrechtelijke vervolging wordt gesteund op ernstige aanwijzingen of vermoedens dat hij op grove wijze is tekort gekomen aan zijn ambtsverplichtingen. Meer zelfs, heeft de gemeentelijke tuchtoverheid herhaaldelijk, zowel intern als publiekelijk, verklaard in zijn absolute onschuld te geloven en heeft zij aangegeven dat de tenlastelegging ten aanzien van hem “geenszins ernstig” is. Bovendien wordt de strijdigheid met het dienstbelang niet aangetoond. Er wordt niet aangetoond dat het personeel en de bevolking aan zijn objectiviteit en geloofwaardigheid zouden twifelen en er werd niet nagegaan of een minder zware maatregel kon worden opgelegd, rekening houdend met het feit dat hij als gemeentesecretaris geen bevoegdheden heeft. Het college en de gemeenteraad beschikken volgens de verzoeker nochtans over een eigen bevoegdheid om vermeende tuchtfeiten te onderzoeken, los van het strafrechtelijk onderzoek, teneinde hem snel rechtszekerheid te verschaffen. De beslissing tot verlenging moet worden gerechtvaardigd in het licht van een nieuw onderzoek. Te dezen zijn sinds de eerste preventieve schorsing geen nieuwe gegevens bekend geraakt die een verlenging zouden kunnen verantwoorden. Integendeel blijkt uit de in de pers gelekte gegevens dat er een nieuw licht in zijn voordeel op de zaak kan worden geworpen.

7.7. Ten aanzien van het tweede middel antwoordt de eerste verwerende partij dat enkel de schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet op ontvankelijke wijze wordt ingeroepen, bij gemis aan uiteenzetting nopens het materiële, dus nopens artikel 310 van de nieuwe gemeentewet en het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt voorts dat waar de gemeente van oordeel is dat er een onverenigbaarheid bestaat tussen, enerzijds, het zware strafonderzoek met de hechtenis en de aanhouding van de verzoeker en, anderzijds, de plaats van de verzoeker als hoogste ambtenaar in de gemeentelijke administratie, het besluit dat gegrondvest is op een dergelijke incompatibiliteit, door haar kon worden goedgekeurd. Het eerste bestreden besluit is afdoende

gemotiveerd en daarbij werd uiteraard ook de motivering van het onder toezicht staand bestuur afdoende bevonden. De verzoeker beseft zelf dat hij zich moeilijk kan handhaven als dergelijke verdenkingen hem boven het hoofd hangen, zoals hij duidelijk liet merken bij zijn eerste verhoor voor het college. Ten onrechte poneert hij dat de motivering van het college niet zou slaan op het belang van de dienst maar enkel op zijn eigen mogelijke gedrag. Er wordt precies gemotiveerd dat het belang van de dienst het niet toelaat dat de hoogste ambtenaar op wie zo'n zware verdenking rust zijn taken verder waarneemt. De schuldvraag wordt overigens expliciet opengelaten, de tuchtvordering blijft geschorst.

7.8. Met betrekking tot het tweede middel antwoordt de tweede verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk aangeeft om welke met het belang van de dienst verband houdende redenen de schorsing is vereist en dat aan de vereisten van de formele motiveringsplicht en artikel 301 van de nieuwe gemeentewet is voldaan.

7.9. Wat het tweede middel betreft, voert de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aan dat noch het publiek, noch het bestuur, gelet op het vermoeden van onschuld, enigszins mogen twijfelen aan zijn onkreukbaarheid en dat juist zijn preventieve schorsing die twijfel zaait. Hij heeft zijn functie steeds vlekkeloos uitgeoefend, werd steeds positief geëvalueerd en zou ook in de huidige omstandigheden zijn functie op ernstige en serene wijze uitoefenen. Het dienstbelang zou zelfs gediend zijn met zijn aanwezigheid, gelet op zijn ervaring, zijn kennis van de dossiers en zijn juridische onderlegdheid. Er wordt niet aangetoond dat zijn gezag of de goede naam van de gemeente zou zijn aangetast. Het bestuur heeft dit trouwens niet onderzocht, door bijvoorbeeld een bevraging van de directeurs die verantwoordelijk zijn voor alle afdelingen, of zij enig bezwaar hebben tegen zijn terugkeer en of zij twijfelen aan zijn geloofwaardigheid en objectiviteit. De verzoeker betoogt dat hij geen beslissingsbevoegdheden heeft en dat een minder stringente maatregel, door hem bijvoorbeeld onder strikte controle te laten fungeren of door hem geen stedenbouwkundige dossiers meer te laten behandelen, mogelijk was geweest.

7.10. Wat het tweede middel betreft, blijft de verzoeker er in zijn laatste memorie bij dat de tuchtoverheid steeds in concreto moet oordelen over de vraag of zijn aanwezigheid de dienst zou schaden en dat het louter bestaan van een strafonderzoek daartoe niet volstaat. Een ondervraging van het personeel of de diensthoofden is essentieel om uit te maken of er binnen de dienst nog met hem kan worden gewerkt. De tuchtoverheid gaat er bij voorbaat en in strijd met haar eigen publieke verklaringen van uit dat hij de geloofwaardigheid en de objectiviteit van de dienst zou schaden, terwijl de voorwaarden voor zijn invrijheidsstelling het hem evenmin onmogelijk maakten om met de leden van het college samen te werken.

Beoordeling

7.11. Het betoog van de tweede verwerende partij dat de verzoeker zijn eerste preventieve schorsing van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006 niet heeft aangevochten en daarom niet meer op ontvankelijke wijze de aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggende overeenstemmende motieven kan bekritisieren, wordt niet bijgetreden. Met de verzoeker moet worden aangenomen dat de verlenging van een preventieve schorsing een op zichzelf staande beslissing is, die los staat van de initiële beslissing houdende het opleggen van de preventieve schorsing en dat de verzoeker deze verlengingsbeslissing op elke nuttige wijze kan aanvechten, ook al worden hierbij motieven gevisieerd die ook de initiële beslissing schragen.

Het betoog van de eerste verwerende partij dat in het tweede middel enkel de schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet op ontvankelijke wijze wordt ingeroepen, “bij gemis aan uiteenzetting nopens het materiële, dus nopens artikel 310 van de nieuwe gemeentewet en het redelijkheidsbeginsel”, kan evenmin worden bijgetreden. In acht genomen de toelichting bij dit middel wordt de schending van het laatst vermelde artikel en beginsel wel degelijk op ontvankelijke wijze aangevoerd. De exceptie van de eerste verwerende partij terzake is ongegrond.

7.12. Het toentertijd geldende artikel 310 van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt:

“Wanneer een personeelslid strafrechtelijk of tuchtrechtelijk vervolgd wordt en zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, kan de betrokkene preventief geschorst worden bij wijze van ordemaatregel”.

Het toentertijd geldende artikel 312, § 1, van de nieuwe gemeentewet luidt als volgt:

“§1. De preventieve schorsing wordt uitgesproken voor een termijn van ten hoogste vier maanden.

In geval van strafrechtelijke vervolging kan de overheid deze termijn voor perioden van ten hoogste vier maanden verlengen, zolang de strafrechtelijke procedure duurt, mits inachtneming van de procedure bedoeld in artikel 314.

(...)”.

7.13. De verlenging van een preventieve schorsing is slechts mogelijk in het bijzonder geval dat het bestuur, na actualisering van de toestand, van oordeel is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Het bestaan van een strafonderzoek tegen de betrokken ambtenaar belet niet dat het bestuur bij de verlenging van de preventieve schorsing dient uit te maken of, rekening houdend met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, de feiten waarvan de ambtenaar verdacht wordt van die aard zijn dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. De motieven die het bestuur uiteindelijk tot de verlenging van de schorsing doen besluiten, dienen, krachtens de formele motiveringswet, in het besluit zelf vermeld te worden.

7.14. Het tweede bestreden besluit is onder meer als volgt gemotiveerd :

“(…)”

De tweede voorwaarde opdat de betrokkene preventief geschorst kan blijven, is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Ook deze voorwaarde is nog steeds vervuld. De betrokkene werd gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis gehouden en wordt nog steeds strafrechtelijk vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, zou gepleegd

hebben in de zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris. Bijgevolg zijn er ernstige aanwijzingen dat de betrokkene mogelijk ernstige tuchtfeiten zou hebben gepleegd. Het kan immers niet worden ontkend dat indien de betrokkene aan deze feiten schuldig zou worden bevonden, deze feiten tegelijk zeer ernstige tuchtfeiten zijn. Gelet op deze zwaarwichtige verdenking en mede gelet op de grote ruchtbaarheid die deze verdenking kent in de gemeente, is het ondenkbaar dat de betrokkene zijn taak als gemeentesecretaris op een ernstige en serene wijze kan uitoefenen. Daar het strafrechtelijk onderzoek nog geen duidelijkheid heeft gebracht over de betrokkenheid van de secretaris, is het uitgesloten om hem opnieuw de functie te laten uitoefenen waarin hij bepaalde misbruiken of zelfs strafrechtelijke feiten zou hebben begaan. Zolang deze zwaarwichtige verdenking boven het hoofd van de betrokkene hangt, moet hij uit de dienst worden verwijderd om de geloofwaardigheid, de objectiviteit en de goede werking van de dienst te kunnen verzekeren, onder meer naar de bewoners toe. In hoefde van iemand die de gemeentelijke diensten leidt en coördineert, mag immers niet de minste twijfel bestaan over zijn professionele onkreukbaarheid.
(...)”.

7.15. De verlenging van verzoekers preventieve schorsing steunt derhalve op de vaststelling dat hij gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis werd gehouden en nog steeds strafrechtelijk wordt vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, in zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris zou hebben gepleegd en die als een zwaarwichtige verdenking wordt beschouwd en een grote ruchtbaarheid kent in de gemeente.

7.16. Het blijkt niet dat de tuchtoverheid, met het oog op een verlenging van de preventieve schorsing, alles in het werk heeft gesteld om de toestand te actualiseren en aldus de feiten, die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek en het aandeel van de verzoeker daarin, beter te omschrijven. Uit de gegevens van het dossier blijkt meer bepaald niet dat de tuchtoverheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid tot het vragen van inzage na burgerlijke partijstelling heeft aangewend, teneinde tot een meer concrete feitenvinding met het oog op een preciezere omschrijving van de feiten die de verzoeker zouden ten laste kunnen worden gelegd, te kunnen komen. Overeenkomstig artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering kan, naast de niet aangehouden in verdenking gestelde, ook de burgerlijke partij de onderzoeksrechter om inzage van het dossier verzoeken. Die laatste kan de inzage weigeren op de in § 3 van artikel 61ter van het wetboek van strafvordering gestelde gronden. Luidens § 2, tweede lid, van dit

laatste artikel, doet de onderzoeksrechter uitspraak over een verzoekschrift tot inzage uiterlijk een maand na de inschrijving van dit verzoekschrift in het daartoe bestemd register. In geval van weigering of bij gebrek aan beslissing, kan de burgerlijke partij overeenkomstig § 5 respectievelijk § 6 van datzelfde artikel bij de kamer van inbeschuldigingstelling een beroep instellen.

7.17. Gelet op de zwaarwichtige gevolgen van de bestreden maatregel voor de verzoeker en gelet op het feit dat de tweede verwerende partij in haar brief van 26 juni 2006 aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent uitdrukkelijk stelt dat het haar aan elke officiële informatie ontbreekt en het, met het oog op het nemen van een nieuwe beslissing over de preventieve schorsing, “van het grootste belang (is) om over de juiste informatie te kunnen beschikken uit het strafdossier, minstens de formele bevestiging te kunnen krijgen voor welke feiten de betrokkene precies strafrechtelijk wordt vervolgd”, komt het de Raad van State voor dat de tuchtoverheid, met het oog op een zorgvuldige feitenvinding, in redelijkheid, de haar door artikel 61ter, § 1 van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid tot het vragen van inzage in het strafdossier na burgerlijke partijstelling, diende aan te wenden. De vraag om “inzage” van het strafdossier, gericht aan de procureur-generaal, wiens weigering tot het nemen van een afschrift van het strafdossier niet op welbepaalde wettelijke gronden dient te zijn gestoeld en niet vatbaar is voor enig door de wet georganiseerd beroep, kon te dezen niet volstaan, temeer daar deze weigeringsbeslissing al op 4 juli 2006 werd genomen, onder de loutere verwijzing naar “de huidige stand van het gerechtelijk onderzoek”, en de verlenging van de preventieve schorsing pas op 19 september 2006 diende aan te vangen.

7.18. Het betoog van de tweede verwerende partij ter terechtzitting dat de verzoeker haar in geval van een burgerlijke partijstelling partijdigheid zou hebben verweten, wordt niet aannemelijk gemaakt en is derhalve geen afdoende reden om het middel van de burgerlijke partijstelling met het oog op een verzoek tot inzage van het strafdossier niet aan te wenden. De burgerlijke partijstelling is een bewarende maatregel, die er in casu bovendien mogelijks kon toe leiden dat de

tuchtoverheid meer duidelijkheid met betrekking tot de situatie van de verzoeker verkreeg, wat enkel in het belang van deze laatste kan worden begrepen. Uit een dergelijke maatregel kan bezwaarlijk een vooringenomenheid of partijdigheid van de tuchtoverheid ten aanzien van de verzoeker worden afgeleid. In haar onder randnummer 7.17 vermelde brief van 26 juni 2006 kondigt de tweede verwerende partij overigens zelf aan zich wellicht burgerlijke partij te zullen stellen.

Evenmin een afdoende reden om de mogelijkheid tot inzage na burgerlijke partijstelling niet aan te wenden, betreft het betoog van de raadslieden van de tweede verwerende partij in de meer vermelde brief van 26 juni 2006 dat “de ervaring van andere burgerlijke partijstellingen (ons) leert (...) dat dit ook niet meteen tot inzage in het dossier leidt”.

7.19. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de tuchtoverheid, bij de verlenging van de preventieve schorsing, de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

7.20. De onrechtmatigheid van het tweede bestreden beslissing vitieert tevens de derde bestreden beslissing, die de eerst vermelde beslissing zonder nadere motivering bekrachtigt.

7.21. Gelet op de onrechtmatigheid van de voormelde beslissingen, is ook de eerste bestreden beslissing, die de besluitvorming van de gemeente goedkeurt, overwegende dat “(...) het aanhouden van de betrokkene en het daar logisch op volgend strafonderzoek blijven volstaan om de maatregel van de preventieve schorsing als dusdanig te treffen”, onwettig.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Onderzoek van de middelen in de zaak sub II (183.108/XIV-32.628)

Eerste, tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

Standpunt van de partijen met betrekking tot het eerste middel

8.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 310 van de nieuwe gemeentewet en artikel 312, § 1, juncto artikel 314 en hoofdstuk V, artikel 301, van de nieuwe gemeentewet, alsook van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld vervat in artikel 6 EVRM.

In een eerste onderdeel stelt de verzoeker dat artikel 312, § 1 juncto artikel 314 en hoofdstuk V, artikel 301, van de nieuwe gemeentewet en artikel 6 EVRM vereisen dat de tuchtoverheid op zorgvuldige wijze “al de ten laste gelegde feiten” kenbaar moet maken in de oproeping tot de hoorzitting en hierbij “alle stukken die betrekking hebben op de ten laste gelegde feiten” moet opnemen in een dossier, zodat hij kan weten waartegen hij zich moet verdedigen.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat overeenkomstig artikel 310 juncto artikel 301 van de nieuwe gemeentewet, de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld vervat in artikel 6 EVRM, het bestaan van een strafrechtelijke of tuchtrechtelijke vervolging niet volstaat om een ambtenaar preventief te schorsen, maar dat tevens moet worden aangetoond dat deze vervolging wordt gesteund op ernstige en in concreto weergegeven aanwijzingen of vermoedens dat de betrokkene op grove wijze aan zijn ambtsverplichtingen is tekortgekomen en dat het bestuur zich tevens over de materialiteit van deze elementen moet uitspreken om aan te tonen dat de

verwijdering in het belang van de dienst op deze feitelijke elementen kan worden gebaseerd.

Het feit dat hij gedurende een maand onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens vermeende passieve corruptie en slechts onder bepaalde voorwaarden weer in vrijheid werd gesteld, is volgens de verzoeker niet afdoende om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen of vermoedens bestaan dat hij aan zijn ambtsverplichtingen is tekortgekomen. Hij betoogt dat zijn verwijdering uit de gemeentediensten door derden kan worden geïnterpreteerd als het bewijs van zware tekortkomingen en bijgevolg zijn eer en goede naam aantast en dat de morele schade wordt verzwaaard naarmate de preventieve schorsing wordt verlengd. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt volgens de verzoeker dat in elke aangevochten maatregel tot het opleggen van een preventieve schorsing steeds de ten laste gelegde feiten zijn vermeld en dat het bestuur ook de aan het belang van de dienst ontleende redenen en feiten dient aan te geven die eisen dat het werk helemaal wordt afgenomen. Volgens de verzoeker wordt geen enkel concreet bezwarend element opgenomen en dit noch in het dossier tot preventieve schorsing, noch in het tuchtdossier, noch in de verschillende oproepingen tot hoorzitting. Gelet op het uiterst magere resultaat van het gerechtelijk onderzoek, na bijna één jaar, moet worden vastgesteld dat de vermeende aantijgingen in zijn hoofd niet ernstig zijn. Het bestuur zou daar zelf ook kennelijk van uitgaan. Door in de bestreden beslissingen geen ernstige vermoedens of concrete feitelijke gegevens aan te reiken om de preventieve schorsing te verantwoorden, wordt het vermoeden van onschuld geschonden en is zijn vertrouwen in de tuchtoverheid verschalkt.

8.2. De eerste verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel dat de verzoeker de essentie van een maatregel van preventieve schorsing uit het oog verliest, dat zijn gedrag niet tegen het licht van het recht wordt gehouden en niet wordt afgewogen of dit gedrag een tuchtrechtelijke bestraffing verdient, maar enkel en alleen of er een maatregel van orde kan genomen worden. Daarbij is het volgens deze partij nogal evident dat het volstaat

te verwijzen naar de publieke opspraak van de verzoeker ingevolge zijn aanhouding wegens passieve corruptie en zijn hechtenis omwille van die reden. De vraag die zich stelt, is, of de diensten verder kunnen functioneren met aan het hoofd een secretaris waarop een geprononceerde verdenking van passieve corruptie rust, zoals bij het brede publiek bekend. Daarbij wordt terecht overwogen dat, indien de feiten waarvan de verzoeker publiek verdacht is, uiteindelijk feitelijke grondslag zouden hebben, er een zware tekortkoming aan de ambtsverplichtingen in het spel zijn. Aan deze motivering is volgens de eerste verwerende partij niets verkeerd. Een eenvoudige lezing van de bestreden besluiten leert dat de verzoeker duidelijk werd gemaakt waarom zij zijn getroffen. Uit lezing van zijn verzoekschrift blijkt dat de verzoeker ruimschoots op de motivering ingaat. Waar de verzoeker “in één adem” verwijst naar tal van rechtsregels die te maken hebben met de materiële motivering en bovendien ook nog verwijst naar de formele motiveringswet, blijkt prima facie reeds dat zijn verwijzing naar de formele motiveringswet kennelijk ongegrond is. Het EVRM is voorts niet van toepassing op statutaire rechtsverhoudingen, terwijl de verzoeker perfect weet waarom men hem wenst preventief te schorsen en de rechten van verdediging dus evenmin geschonden zijn. Dit laatste geldt evenzeer voor het vermoeden van onschuld, daar nergens wordt bepaald of gemotiveerd dat de verzoeker schuldig is. Deze laatste zet ook niet uiteen hoe het vertrouwensbeginsel kan geschonden zijn. Overigens heeft het bestuur in het verleden nooit een fout begaan waardoor een bepaald vertrouwen zou zijn gewekt.

8.3. De tweede verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel dat wel degelijk werd onderzocht of op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing nog aan de voorwaarden tot preventieve schorsing was voldaan en dat het bestuur op basis van een uitvoerige formele motivering heeft beslist waarom dit het geval was. Hieruit blijkt volgens haar ook dat het bestuur zich geenszins beperkt heeft tot de verwijzing naar de vorige beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing en dat zij oog heeft gehad voor het verweer van de verzoeker. Deze laatste zou daarnaast de twee voorwaarden tot preventieve schorsing verwarren. Uit de formele motivering van de eerste

bestreden beslissing blijkt dat aan de beide voorwaarden is voldaan. Het bestuur heeft zich niet beperkt tot een vage verwijzing naar één of andere strafrechtelijke vervolging, maar heeft gewezen op het feit dat de verdenking passieve corruptie luidt, wat ipso facto, onder meer gelet op de functie van de verzoeker als gemeentesecretaris, ernstige vermoedens doet rijzen naar het bestaan van zeer ernstige feiten. Een vermoeden van passieve corruptie door de hoogste hiërarchische ambtenaar van de gemeente is een voldoende duidelijke en precieze reden om een preventieve schorsing te verantwoorden. Er is bovendien een duidelijk verweer tegen mogelijk. De concrete feiten die dit misdrijf illustreren zijn bij het beoordelen van de noodzaak tot preventieve schorsing van ondergeschikt belang. Het bestuur kreeg ook geen nadere informatie over het strafonderzoek, noch het recht om inzage te nemen in het dossier, niettegenstaande daarom regelmatig bij de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent werd verzocht. Gelet op de weigering van het parket kon het bestuur de betichting van passieve corruptie onmogelijk meer preciseren, wat evenwel niet vereist is, aangezien een preventieve schorsing impliceert dat er ernstige aanwijzingen van mogelijke tuchtfeiten zijn, doch niet dat de betrokkene al welbepaalde feiten ten laste wordt gelegd.

8.4. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker nog dat de tuchtoverheid over een eigen onderzoeksmogelijkheid beschikt om uit maken aan welke feiten hij zich beweerdelijk zou hebben bezondigd en dat zij het strafonderzoek niet moet afwachten om haar eigen onderzoek te voeren. De nood aan een eigen tuchtonderzoek dringt zich des te meer op bij de verlenging van de preventieve schorsing. Nu geen tuchtonderzoek werd gevoerd en de tuchtprocedure in afwachting van het resultaat van het strafonderzoek werd geschorst, kon hem onmogelijk enige belastende maatregel worden opgelegd.

De verzoeker stelt voorts dat artikel 6 EVRM wel degelijk van toepassing is op zijn preventieve schorsing, dat in elk geval het recht om alle ten laste gelegde feiten te kennen en geïnformeerd te worden over de aard en de oorzaak van de tenlastelegging tot de algemene beginselen van de rechten van

verdediging behoort. In artikel 317 van de nieuwe gemeentewet wordt verder geenszins bepaald dat de tuchtoverheid het recht heeft om het resultaat van het strafonderzoek af te wachten en hem, zolang dit onderzoek niet is afgelopen, mag schorsen. Van een normaal zorgvuldige overheid kan worden verwacht dat deze geen ernstige en zware maatregelen oplegt zolang over de feiten en de betrokkenheid geen duidelijkheid bestaat. Hoe langer de maatregel aanhoudt, hoe meer derden ervan kunnen uitgaan dat hem toch schuld treft.

8.5. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder randnummer 7.5.

Standpunt van de partijen met betrekking tot het tweede middel

8.6. De verzoeker put een tweede middel uit de schending van artikel 310 van de nieuwe gemeentewet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissingen noch redenen noch feiten opnemen die aantonen dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het dienstbelang en dat zijn werk helemaal dient te worden afgenomen. Volgens de verzoeker moet minstens rekening worden gehouden met het feit dat hij gedurende zijn lange carrière steeds positief werd geëvalueerd en zijn functie op serene wijze heeft uitgeoefend. Evenmin wordt aangetoond dat hij in de huidige omstandigheden zijn functie niet op ernstige en serene wijze zou kunnen uitoefenen, noch dat zijn gezag om zijn functie uit te oefenen zou zijn aangetast ten aanzien van het gemeentepersoneel of derden, of nog, dat het vertrouwen in hem zou zijn geschonden en dit gelet op het primordiale vermoeden van onschuld dat hij geniet en het feit dat het bestuur ook steeds heeft verklaard te geloven in zijn absolute onschuld.

De verzoeker licht toe dat, zelfs al zou worden vastgesteld dat er voldoende feitelijke en ernstige bezwaren lastens hem bestaan, nog moet worden aangetoond dat zijn aanwezigheid strijdig is met het dienstbelang. Er wordt

volgens hem enkel een beoordeling gemaakt van zijn mogelijke gedrag doch niet van het belang van de dienst. Er wordt niet aangetoond dat het personeel en de bevolking effectief zouden twijfelen aan zijn objectiviteit en geloofwaardigheid. In tegendeel wekt juist zijn preventieve schorsing deze indruk. Hij heeft zijn functie steeds vlekkeloos uitgeoefend, werd steeds positief geëvalueerd en het dienstbelang zou gediend zijn met zijn aanwezigheid, gelet op zijn ervaring, kennis van de dossiers en zijn juridische onderlegdheid. Er wordt niet aangetoond dat zijn gezag of de goede naam van de gemeente zouden zijn aangetast. Het bestuur heeft dit trouwens niet onderzocht, bijvoorbeeld door een bevraging van het managementteam of zij enig bezwaar hebben tegen zijn terugkeer en of zij twijfelen aan zijn geloofwaardigheid en objectiviteit. Hij heeft ook geen beslissingsbevoegdheden, terwijl evenmin een minder zware maatregel werd overwogen. Het college en de gemeenteraad beschikken nochtans over een eigen onderzoeksbevoegdheid om vermeende tuchtfeiten te onderzoeken, los van het strafrechtelijk onderzoek, teneinde hem snel rechtszekerheid te verschaffen. Nu de vermeende ordemaatregel een preventieve schorsing van een jaar oplegt, wordt ook de redelijke termijn overschreden en wordt hem een verkapte tuchtmaatregel opgelegd.

8.7. De eerste verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel dat de uitwerking van dit middel “in hetzelfde bedje ziek” is als de uitwerking van het eerste middel. De verzoeker poogt ook hier zijn eigen gedrag te laten beoordelen, wat niet aan de orde is. Het feit alleen al dat de hoogste ambtenaar van de gemeente in publieke verdenking is gesteld en dan nog omwille van passieve corruptie, stelt de vraag naar de verenigbaarheid met het dienstbelang. Deze is door het tuchtbestuur beantwoord op een wijze die door de toezichthoudende overheid kan worden goedgekeurd. Over schuld en onschuld gaat het niet en kan het ook niet gaan. Een eenvoudige lezing van de bestreden besluiten leert dat voorzien is in een ruime formele motivering, die de verzoeker overigens zelf citeert. Onbegrijpelijk is volgens de eerste verwerende partij verzoekers stelling dat de preventieve schorsing zou gebaseerd zijn op onzorgvuldig verzamelde feiten. De feiten zijn wat ze zijn en meer feiten zijn niet

medegedeeld, precies omwille van het geheim van het onderzoek. Tenslotte is het haar helemaal niet duidelijk wat de verzoeker bedoelt met het verschalken van zijn vertrouwen.

8.8. De tweede verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk aangeeft om welke redenen, verband houdend met het belang van de dienst, de schorsing is vereist. Het is volgens haar niet de taak van het bestuur om onder de leden van het managementteam een bevraging te organiseren over het feit of zij een bezwaar hebben tegen de terugkeer van de verzoeker. De beslissing over een verlenging van de preventieve schorsing en de verenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het dienstbelang komt toe aan het bestuur. Verder voorziet artikel 312 van de nieuwe gemeentewet in de mogelijkheid om de preventieve schorsing telkens met vier maanden te verlengen zolang de strafprocedure loopt. Het bestuur kan dit recht ten volle benutten, zonder dat de redelijke termijn hiervoor erdoor kan worden geschonden. Op grond van artikel 317, tweede alinea, van de nieuwe gemeentewet mocht zij ook het strafonderzoek afwachten. Dit laatste geldt zeker in een complex dossier zoals het onderhavige, waarin de tuchtfacten niet voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn. De preventieve schorsing maakt tenslotte een voorlopige ordemaatregel uit, die steeds omkeerbaar is. Van een verkapt tuchtsanctie is geen sprake.

8.9. Wat het tweede middel betreft, voert de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aan dat noch het publiek, noch het bestuur, gelet op het vermoeden van onschuld, enigszins aan zijn onkreukbaarheid mogen twifelen en dat juist zijn preventieve schorsing die twijfel zaait. De vraag naar onderzoek door het bestuur dringt zich des te meer op wanneer de preventieve schorsing wordt verlengd.

8.10. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder randnummer 7.10.

Standpunt van de partijen met betrekking tot het derde middel

8.11. In een derde middel acht de verzoeker artikel 312, § 1, tweede lid, van de nieuwe gemeentewet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel geschonden, doordat de bestreden beslissingen geenszins de gegevens onderzoeken, noch motieven vermelden, die een verlenging van de preventieve schorsing kunnen rechtvaardigen, maar integendeel enkel verwijzen naar de initieel opgelegde en goedgekeurde maatregel tot preventieve schorsing en zij evenmin de door hem aangevoerde feitelijke elementen, die een nieuw licht op de zaak werpen, onderzoeken of op afdoende wijze weerleggen. Dit terwijl het bestuur steeds opnieuw moet onderzoeken of aan de voorwaarden tot het opleggen van de preventieve schorsing is voldaan en meer in het bijzonder op zorgvuldige wijze de gegevens moet onderzoeken die haar uit het voortschrijdend strafrechtelijk onderzoek bekend raken of die desgevallend uit eigen onderzoek blijken.

De verzoeker leidt uit het feit dat er na bijna een jaar geen enkele vordering lastens hem werd ingesteld, noch enig bezwarend element werd bekend gemaakt, niet alleen af dat het strafrechtelijk onderzoek geen ernstige aanwijzingen lastens hem heeft opgeleverd, maar ook dat een verlenging van de preventieve schorsing tot 18 mei 2007 voor hem een kennelijk onredelijk lange maatregel inhoudt.

8.12. De eerste verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel dat de wetgever niet heeft voorzien in een beperking van de verlengingsmogelijkheden van de schorsing. Er kan begrip worden opgebracht voor de preventief geschorste, die onder de spanning tussen de duur van het strafrechtelijk onderzoek en zijn eigen preventieve schorsing krachtens regelen van orde moet leven, maar dit mag er niet toe leiden dat een verlenging niet mogelijk of uiterst exceptioneel zou zijn. De wetgever heeft voorzien in verlengingsmogelijkheden zonder beperking. De uitvoerig gemotiveerde besluitvorming toont aan dat niets aan de tuchtoverheid kan verweten worden met

betrekking tot de denkoefening die telkenmale moet worden gemaakt om te oordelen of een verlenging nog noodzakelijk is.

8.13. De tweede verwerende partij voert met betrekking tot het derde middel aan dat het feitelijke grondslag mist. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt volgens haar prima facie dat op een zeer omstandige wijze werd onderzocht en formeel gemotiveerd waarom nog steeds aan de voorwaarden tot preventieve schorsing is voldaan.

8.14. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat het feit dat er na maanden gerechtelijk onderzoek geen enkele vordering lastens hem werd ingesteld, noch enig bezwarend element werd bekend gemaakt, een element is dat het bestuur in overweging moest nemen bij de verlenging van de preventieve schorsing, dat de gemeente zelf geen enkele inspanning heeft gedaan om de feitelijke gegevens te actualiseren en dat zonder actualisatie en eigen onderzoek de verlenging van de preventieve schorsing een puur automatisme wordt.

8.15. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder de randnummers 7.5 en 7.10.

Beoordeling

8.16. Het betoog van de tweede verwerende partij dat de verzoeker zijn eerste preventieve schorsing van 19 mei 2006 tot en met 18 september 2006 niet heeft aangevochten en daarom niet meer op ontvankelijke wijze de aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggende overeenstemmende motieven kan bekritisieren, wordt niet bijgetreden om de reden vermeld onder randnummer 7.11 in de zaak sub I.

8.17. Zoals vermeld onder randnummer 7.13 in de zaak sub I, is de verlenging van een preventieve schorsing slechts mogelijk in het bijzonder geval dat het bestuur, na actualisering van de toestand, van oordeel is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Het bestaan van een strafonderzoek tegen de betrokken ambtenaar belet niet dat het bestuur bij de verlenging van de preventieve schorsing dient uit te maken of, rekening houdend met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, de feiten waarvan de ambtenaar verdacht wordt van die aard zijn dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. De motieven die het bestuur uiteindelijk tot de verlenging van de schorsing doen besluiten, dienen, krachtens de formele motiveringswet, in het besluit zelf vermeld te worden.

8.18. Het tweede bestreden besluit is onder meer als volgt gemotiveerd :

“(…)

De tweede voorwaarde opdat de betrokkene preventief geschorst kan blijven, is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Ook deze voorwaarde is nog steeds vervuld. De betrokkene werd gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis gehouden en wordt nog steeds strafrechtelijk vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, zou gepleegd hebben in de zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris. Hieruit volgt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de betrokkene mogelijk ernstige tuchtfeiten zou hebben gepleegd. Er kan niet worden ontkend dat indien de betrokkene aan deze feiten schuldig zou worden bevonden, deze feiten tegelijk zeer ernstige tuchtfeiten zijn. De gemeentesecretaris bekleedt immers het hoogste hiërarchische ambt binnen de gemeente en leidt het gemeentepersoneel. Hij vervult een voorbeeldfunctie. Gelet op deze zwaarwichtige verdenking, de grote ruchtbaarheid die deze verdenking kent in de gemeente, het ambt van de betrokkene en zijn plaats en opdracht binnen de gemeentelijke hiërarchie, is het ondenkbaar dat de betrokkene zijn taak als gemeentesecretaris op een ernstige en serene wijze kan uitoefenen. Daar het strafrechtelijk onderzoek nog geen duidelijkheid heeft gebracht over de betrokkenheid van de secretaris, is het uitgesloten om hem opnieuw de functie te laten uitoefenen waarin hij bepaalde misbruiken of zelfs strafrechtelijke feiten zou hebben begaan. Zolang deze zwaarwichtige verdenking boven het hoofd van de betrokkene hangt, moet hij uit de dienst worden verwijderd om de geloofwaardigheid, de objectiviteit en de goede werking van de dienst te kunnen verzekeren, onder meer naar de bewoners toe. In hoefde van iemand die de gemeentelijke diensten leidt en coördineert, mag immers niet de minste twijfel bestaan over zijn professionele onkreukbaarheid.

(…)”.

8.19. De tweede verlenging van verzoekers preventieve schorsing steunt derhalve opnieuw op de vaststelling dat hij gedurende ongeveer een maand in voorlopige hechtenis werd gehouden en op de vaststelling dat hij nog steeds strafrechtelijk wordt vervolgd voor passieve corruptie, die hij, naar verluidt, in zijn hoedanigheid van gemeentesecretaris zou hebben gepleegd en die als een zwaarwichtige verdenking wordt beschouwd en een grote richtbaarheid kent in de gemeente.

8.20. De overwegingen die bij de bespreking van het eerste en het tweede middel in de zaak sub I onder de randnummers 7.16 tot 7.19 zijn vermeld, vinden ook in deze zaak toepassing. Het blijkt derhalve niet dat de tweede verwerende partij, met het oog op de tweede verlenging van de preventieve schorsing, het nodige heeft gedaan om de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek en het aandeel van de verzoeker daarin beter te omschrijven en aldus de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

8.21. De omstandigheid dat de raadslieden van de gemeente bij brief van 26 februari 2007 aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent nogmaals laten weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage te mogen nemen in het strafdossier, doet aan het voormelde geen afbreuk. Nog daargelaten de vaststelling dat deze vraag aan de procureur-generaal werd gericht nadat de gemeente reeds over de tweede verlenging van de preventieve schorsing had beslist, blijkt immers niet dat de tuchtoverheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid om, na burgerlijke partijstelling, de inzage aan de onderzoeksrechter te vragen, heeft benut.

8.22. De onrechtmatigheid van de tweede bestreden beslissing vitieert eveneens de derde bestreden beslissing, die de eerst vermelde beslissing zonder nadere motivering bekrachtigt.

8.23. Gelet op onrechtmatigheid van de voormelde beslissingen, is ook de eerste bestreden beslissing, die de besluitvorming van de gemeente goedkeurt, daarbij aansluitend bij de motieven van de tweede bestreden beslissing, onwettig.

Het eerste, tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Onderzoek van de middelen in de zaak sub III (185.805/XIV-32.629)

Derde en vierde middel

Standpunt van de partijen

Standpunt van de partijen met betrekking tot het derde middel

9.1. De verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6.2 en 6.3.a EVRM, artikel 131 van het gemeentedecreet, artikel 135, § 1, van het gemeentedecreet juncto de artikelen 14 en 5, § 2, van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutaire gemeentepersoneel (tuchtprocedurebesluit), artikel 124 van het gemeentedecreet juncto artikel 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 december 2006 houdende vaststelling van de samenstelling, de vergoeding van de leden en de werking van de Beroepscommissie voor tuchtzaken in uitvoering van artikel 138 van het gemeentedecreet en artikel 134 van het provinciedecreet (besluit Beroepscommissie) en artikel 2 van het tuchtprocedurebesluit, artikel 13 juncto 3 van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel van vermoeden van onschuld.

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat de tweede verwerende partij artikel 6.2 EVRM, artikel 131 van het gemeentedecreet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het redelijkheidsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel van vermoeden van onschuld schendt, doordat zij oordeelt dat zijn strafrechtelijke vervolging en in verdenkingstelling volstaan als ernstige aanwijzingen of vermoedens van ernstige tuchtfeiten en niet motiveert waarom zijn argumenten hieromtrent niet opgaan, terwijl noch zijn strafrechtelijke vervolging, noch zijn in verdenkingstelling volstaan om hem preventief te schorsen, maar tevens moet worden aangetoond dat deze vervolging en in verdenkingstelling worden gesteund op ernstige en in concreto weergegeven aanwijzingen of vermoedens dat hij mogelijke tuchtfeiten heeft gepleegd en dit terwijl de Beroepscommissie zelf vaststelt dat de ernst van de mogelijke tuchtfeiten bij gebrek aan inzage van het strafdossier niet kan worden beoordeeld.

De verzoeker licht vooreerst toe dat de bevoegde overheid steeds moet appreciëren of de desbetreffende feiten als voldoende ernstig voorkomen om een preventieve schorsing te rechtvaardigen. Het bestuur moet hierbij aangeven welke concrete aanwijzingen er bestaan en dat deze ernstig zijn. Het enkele feit dat er lastens hem een strafonderzoek wordt gevoerd, volstaat geenszins als ernstige aanwijzing. Gelet op het vermoeden van onschuld mag het bestuur er niet van uitgaan dat hij bepaalde tuchtfeiten heeft gepleegd. Dit laatste zou hem ertoe nopen zelf aan te tonen dat hij onschuldig is, wat een ontoelaatbare omkering van bewijslast is. Daarnaast argumenteert de verzoeker dat noch hij, noch de gemeentelijke tuchtoverheid, inzage in het strafdossier hebben gekregen en dat zonder kennis van de inhoud van dit dossier men onmogelijk kan beweren dat de aanwijzingen van mogelijke tuchtfeiten ernstig zijn. De Beroepscommissie besliste om die reden dat geen inhouding van wedde kon worden opgelegd, maar besliste daarentegen niet dat evenmin een preventieve schorsing kon worden opgelegd. Wat dit laatste betreft, argumenteert de Beroepscommissie niet waarom zijn argument ter zake niet opging en bovendien is de motivering op dit punt tegenstrijdig. Het loutere feit dat hij in voorlopige hechtenis werd genomen volstaat volgens de verzoeker niet om te oordelen dat er ernstige aanwijzingen van

mogelijke tuchtfeiten bestaan. Daarnaast heeft het gerechtelijk onderzoek na 18 maanden geen enkel bezwarend element in zijn hoofd opgeleverd en gaat ook de gemeentelijke tuchtoverheid zelf ervan uit dat de vermoedens tegen hem geenszins ernstig zijn.

In een tweede middelonderdeel stelt de verzoeker dat artikel 6.3.a EVRM, artikel 131 van het gemeentedecreet juncto de artikelen 14 en 5, § 2, van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 13 juncto 3 van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen dat de tuchtoverheid bij het opleggen van een preventieve schorsing op zorgvuldige wijze al de ten laste gelegde mogelijke tuchtfeiten kenbaar maakt en zich uitsprekt over de materialiteit van deze feiten, zodat hij kan weten waartegen hij zich moet verdedigen en dat elke beslissing van een administratief beroepsorgaan afdoende moet motiveren waarom de opgeworpen argumenten niet opgaan, wat de bestreden beslissing geenszins doet.

De verzoeker licht toe dat de tuchtoverheid duidelijk moet maken welke concrete feiten hem ten laste worden gelegd en hem deze feiten op voorhand ter kennis moet brengen. Deze laatste vereiste wordt ook opgelegd door het tuchtprocedurebesluit, dat eveneens vereist dat het tuchtverslag van de tuchtonderzoeker al de nuttige gegevens over de feiten en omstandigheden dient te bevatten. Ook artikel 6 EVRM en het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging vereisen dat de betrokkene op de hoogte wordt gesteld van de feiten en dat deze voldoende precies bepaald dienen te zijn. Dit geldt niet alleen voor de tuchtprocedure maar ook voor de preventieve schorsing. Het bestuur moet de ten laste gelegde feiten weergeven en moet zich over de materialiteit van de feiten uitspreken, wat wordt bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State. Uit deze rechtspraak zou tevens blijken dat in elke aangevochten maatregel tot het opleggen van een preventieve schorsing steeds de ten laste gelegde feiten zijn vermeld.

De verzoeker wijst erop dat de tuchtoverheid geen enkel bezwarend feitelijk element in het dossier tot preventieve schorsing of in het tuchtdossier heeft opgenomen en dat er evenmin bezwarende feiten werden opgenomen in de verschillende oproepingen tot de hoorzitting. De tuchtoverheid heeft de mogelijkheid om nadere feitelijke gegevens omtrent de vermeende tuchtfeiten te achterhalen, aangezien zij over een eigen onderzoeksbevoegdheid beschikt. Zij kan getuigen horen, hemzelf verhoren en de afgifte van stukken en voorwerpen vragen die nuttig zijn om de juistheid van de feiten te bepalen. De tuchtoverheid dient geenszins het resultaat van het strafonderzoek af te wachten om haar eigen onderzoek te voeren. De nood aan een eigen tuchtonderzoek dringt zich des te meer op bij de verlenging van de preventieve schorsing. Nu de tuchtoverheid dat niet doet, dient zij hieraan het logische gevolg te verbinden, namelijk dat zolang het strafonderzoek geen belastende feiten oplevert, hem onmogelijk enige maatregel kan worden opgelegd.

In een derde onderdeel werpt de verzoeker op dat de tuchtoverheid een eigen onderzoeksbevoegdheid heeft en een plicht tot zorgvuldige feitenvinding. Zij moet over de feiten een verslag en een dossier opstellen, ongeacht het lopende strafrechtelijk onderzoek. Door geen eigen onderzoeksdaten te stellen en niet te motiveren waarom zijn argumenten hieromtrent niet opgaan, heeft de Beroepscommissie artikel 124 van het gemeentedecreet, artikel 2 van het procedurebesluit, artikel 13 van het besluit Beroepscommissie, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De verzoeker betoogt dat de preventieve schorsing een ernstige en zwaarwichtige maatregel is. Zijn verwijdering uit de gemeentediensten kan door derden worden geïnterpreteerd als het bewijs van zware tekortkomingen en tast bijgevolg zijn eer en goede naam aan. De morele schade wordt ook verzwaard naarmate de preventieve schorsing wordt verlengd. Bijgevolg dient de tuchtoverheid zorgvuldig de nodige feiten of elementen te vergaren om een volledig dossier omtrent de preventieve schorsing op te bouwen en deze te

verantwoorden. Zij moet de nodige inspanningen doen om de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek concreter te omschrijven en te waarderen. De verzoeker betoogt dat hij meermaals heeft aangedrongen op een eigen onderzoek, dat de tuchtoverheid ook de stedenbouwdossiers die in beslag werden genomen en teruggegeven zelf had kunnen doorlichten en dat zowel de tuchtoverheid als de Beroepscommissie te dezen hebben nagelaten om enig onderzoek in te stellen om de feitelijke toedracht van het lopende strafonderzoek te specificeren.

9.2. De verwerende partijen antwoorden met betrekking tot het derde middel dat de verzoeker, wellicht gewild, de fout maakt al te veel elementen van de bestreden beslissing van elkaar af te scheiden, in zekere mate te verabsoluteren en vervolgens te poneren dat één en ander niet voldoende is uitgewerkt of niet voldoende is gemotiveerd. De essentie van de motieven die de preventieve schorsing schragen, is nochtans zeer duidelijk geëxpliciteerd. De verzoeker is het voorwerp van een inverdenkingstelling en een zeer ernstig strafrechtelijk onderzoek met betrekking tot passieve corruptie en wordt hoe dan ook verder van dit laatste verdacht. Er wordt door de tuchtoverheid duidelijk gemaakt dat een secretaris, die met betrekking tot dergelijke ernstige feiten op dergelijke geprononceerde wijze met publieke weerslag, verdacht wordt, door de inverdenkingstelling en het onderzoek zelf niet meer op serene wijze kan functioneren. Er kan alleen maar worden vastgesteld dat er een absoluut verband bestaat tussen het belang van de dienst en de mogelijke impact van de ten laste gelegde feiten op de gemeentelijke besluitvorming en de behandeling van dossiers. De verzoeker roept ten onrechte de schending in van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, want hij weet perfect waarop de preventieve schorsing is gegrond. Dit wordt zeer duidelijk gesteld onder de littera's D en E. Het betreft te dezen geen jurisdictionele motiveringsplicht op grond van artikel 149 van de Grondwet en de verzoeker dient te aanvaarden dat de besluitvorming in het kader van de preventieve schorsing toch met enige snelheid gebeurt. Het bestuur dient duidelijk weer te geven waarom het een bepaalde beslissing neemt, maar heeft niet de plicht daartoe encyclopedisten aan het werk te stellen. Artikel 6 EVRM is niet

van toepassing op het contentieux inzake preventieve schorsingen van overheidsambtenaren. Ten onrechte verwijst de verzoeker naar rechtspraak die slaat op zaken waarin de besturen op vrij nonchalante wijze verwijzen naar eventuele vervolgingen zonder veel specificeringen. In casu is het feit belangrijk dat de verzoeker geacht wordt niet meer in sereniteit en objectiviteit, en met gezag, te kunnen functioneren, waar hij publiekelijk en op zeer zware wijze door de strafrechtelijke autoriteiten in verdenking is gesteld met betrekking tot aangelegenheden die het publiek vertrouwen rechtstreeks raken en die ook de core-business van de secretaris raken. Dit is aan de verzoeker duidelijk als motief meegegeven. De Raad van State kan niet in de plaats van het bestuur aan oordeelsvorming doen, maar kan enkel de redelijkheidstoets uitvoeren. Van enige schending van het redelijkheidsbeginsel is te dezen geen sprake. Tucht en preventieve schorsing mogen voorts niet verward worden.

Inzage in het strafdossier is niet noodzakelijk voor het opleggen van de preventieve schorsing, in de concrete en ook duidelijk omschreven omstandigheden van de huidige zaak. De aanhouding en de voorlopige hechtenis van de verzoeker zijn en blijven hoe dan ook relevant. Het feit dat de verzoeker na de voorlopige hechtenis ook nog maandenlang voorwaarden diende te respecteren, benadrukt enkel en alleen de ernst van de inverdenkingstelling. Het heeft geen zin om allerlei gissingen te doen of de verzoeker uiteindelijk een misdrijf heeft gepleegd of niet en tuchtrechtelijk zal moeten veroordeeld worden of niet. In casu gaat het om orde, niet om schuld en boete. De verzoeker weet perfect waarom er tegen hem een preventieve schorsing overwogen wordt en waarom die hem ook in het verleden werd opgelegd. Er valt niet in te zien waarom de tuchtoverheid zelf allerlei inspanningen had moeten doen om een en ander beter te onderzoeken. Er is evidentelijk een zeer ernstig strafrechtelijk onderzoek aan de gang en het is niet opportuun dit te doorkruisen door besturen met minder expertise, kunde en mogelijkheden. Bovendien is de Beroepscommissie overeenkomstig artikel 142 van het gemeentedecreet aan termijnen gebonden.

9.3. De tussenkomende partij stelt in haar verzoekschrift tot tussenkomst met betrekking tot het derde middel dat dit middel uitvoerig wordt weerlegd door de verwerende partij en dat zij zich bij dit verweer aansluit. Verder betoogt zij dat alle door de verzoeker aangehaalde argumenten, keer op keer, in elke beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing, door haar zijn weerlegd. Onder de toepassing van de nieuwe gemeentewet werden deze beslissingen telkens uitdrukkelijk goedgekeurd door de toezichthoudende overheid. Ook de Beroepscommissie heeft zich hierbij thans aangesloten. Desondanks blijft de verzoeker dit telkens opnieuw herhalen. Verder heeft de Raad van State volgens deze partij geoordeeld dat een beslissing tot preventieve schorsing afdoende formeel is gemotiveerd wanneer wordt aangevoerd dat de ambtenaar nog steeds het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek, wat een voldoende reden vormt om hem uit de dienst te blijven weren en dat, gelet op de aard van de maatregel -een preventieve schorsing en geen tuchtstraf- de vraag of er verzachtende omstandigheden zijn, irrelevant is. De preventieve schorsing is geen strafsanctie en artikel 6 EVRM vindt in casu geen toepassing, zoals de Raad van State meermaals heeft geoordeeld.

De tussenkomende partij stelt in haar memorie met betrekking tot het derde middel nog dat de Raad van State in zijn arrest nr. 178.502 van 10 januari 2008 eenzelfde middel heeft verworpen. De raadslieden van de tussenkomende partij hebben inmiddels de toelating bekomen om inzage te nemen van het strafdossier en dit inzagerecht werd gedurende twee dagen, op 28 en 29 mei 2008, uitgeoefend. Daarbij heeft de onderzoeksrechter erop gewezen dat het strafdossier strikt vertrouwelijk was en niet mocht worden meegedeeld aan het gemeentebestuur. De raadslieden van de gemeente hebben daarna, op 6 juni 2008, aan de onderzoeksrechter een brief gericht met de vraag of zij, in een besloten zitting van de gemeenteraad, een mondeling verslag van de voornaamste bevindingen van het strafonderzoek tot op heden vermogen uit te brengen en of aan de tuchtonderzoeker een meer concrete omschrijving van de feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht kon worden medegedeeld, zodat hij die omschrijving in zijn verslag over de verlenging van de preventieve schorsing kan overnemen.

9.4. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoeker dat de klassieke kwalificatie van de preventieve schorsing als ordemaatregel, en zeker deze die hem bij verlenging wordt opgelegd, niet langer kan worden volgehouden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zonder feiten ten laste te leggen, kan geen preventieve schorsing worden opgelegd. De Beroepscommissie heeft dit standpunt in zijn beslissing van 28 maart 2008 trouwens gedeeld. Uit het tuchtprocedurebesluit volgt dat de tuchtoverheid, ook bij preventieve schorsing, de ten laste gelegde feiten moet meedelen. Zonder concrete feitelijke tenlasteleggingen is de preventieve schorsing onmogelijk. In de bestreden beslissing wordt van hem verwacht dat hij die inconcrete tenlastelegging van passieve corruptie zelf concretiseert, terwijl het bestuur zowel de bevoegdheid als de middelen heeft om eigen onderzoeksdaten te stellen.

De verzoeker meent tenslotte nog dat de zaak zou moeten verwezen worden naar de algemene vergadering van de Raad van State met het oog op het verzekeren van de eenheid van rechtspraak.

9.5. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder de randnummers 7.5 en 7.10.

Standpunt van de partijen met betrekking tot het vierde middel

9.6. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 131 en 132, § 1, van het gemeentedecreet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, doordat de Beroepscommissie in de bestreden beslissing oordeelt dat hij zijn functie als gemeentesecretaris niet meer op ernstige en serene wijze kan uitoefenen en zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, terwijl zij niet afdoende motiveert waarom het dienstbelang zijn verwijdering vereist. Minstens moet rekening worden gehouden met het feit dat hij gedurende zijn lange carrière steeds positief werd geëvalueerd en steeds zijn functie op serene wijze heeft

uitgeoefend. Er wordt niet aangetoond dat hij dat in de huidige omstandigheden niet meer zou kunnen en er kan geenszins bij voorbaat worden aangenomen dat de tenlasteleggingen lastens hem per se een impact op de gemeentelijke besluitvorming en de behandeling van dossiers zullen hebben. De tuchtoverheid kan door eigen onderzoek in concreto uitmaken of de feiten van die aard zijn dat zijn aanwezigheid op de dienst het dienstbelang aantast.

De verzoeker betoogt dat er enkel een beoordeling wordt gemaakt van zijn mogelijke gedrag, doch niet van het belang van de dienst. Dit terwijl de tuchtoverheid, luidens de rechtspraak van de Raad van State, steeds in concreto moet uitmaken of de feiten waarvan de betrokkene wordt verdacht van die aard zijn dat zijn aanwezigheid het dienstbelang aantast en dat zij moet heroverwegen of de reïntegratie in de dienst mogelijk is. De overheid dient in elk geval bij een vierde (lees : derde) verlenging van de preventieve schorsing de nodige inspanningen te leveren en een eigen onderzoek te voeren, zodat zij zich met kennis van zaken kan uitspreken over de vraag of het belang van de dienst zijn verwijdering uit de dienst nog langer noodzakelijk maakt.

De verzoeker betoogt dat het dienstbelang met zijn aanwezigheid zou gediend zijn, gelet op zijn ervaring, kennis van de dossiers en juridische onderlegdheid. Hij heeft ook geen beslissingsbevoegdheden. De gemeentelijke tuchtoverheid, noch de Beroepscommissie, zijn tot een eigen onderzoek en zorgvuldige feitengaring overgegaan. Het gemeentepersoneel werd niet bevraagd over de bereidheid om hem opnieuw binnen de dienst te laten functioneren, noch of het twijfelt aan zijn geloofwaardigheid en objectiviteit of meent dat de goede werking van de dienst bij zijn terugkeer zou worden verstoord. Deze onderzoeksplicht dringt zich des te meer op nu de preventieve schorsing automatisch wordt verlengd zolang het strafonderzoek loopt en nu reeds 16 maanden aansleept. Er werd evenmin overwogen om hem een minder zware maatregel op te leggen. Het Vlaamse gewest stelt in haar memorie van antwoord in de zaak nr. 180.616 zelf dat de verzoeker kan worden bijgetreden en de vraag kan rijzen hoelang een preventieve schorsing kan worden gedragen krachtens de pure

vaststelling dat er een strafrechtelijk onderzoek met betrekking tot klaarblijkelijk zeer ernstige feiten hangende is. Het college van burgemeester en schepenen heeft ook meermaals verklaard in zijn onschuld te geloven.

9.7. De verwerende partijen antwoorden met betrekking tot het vierde middel dat er duidelijk is aangegeven waarop het besluit steunt en dat aan de formele motivering niets te verwijten valt. Er is aangegeven dat de verzoeker het hoogste hiërarchische ambt binnen de gemeente bekleedt, dat hij het gemeentepersoneel leidt en dat hij een voorbeeldfunctie vervult, dat hij niet zomaar een ambtenaar is, maar niemand minder dan de secretaris. Verder wordt aangegeven dat er een absoluut verband bestaat tussen het belang van de dienst en de mogelijke impact van de ten laste gelegde feiten op de gemeentelijke besluitvorming en op de behandeling van de dossiers. Het gaat om de verdenking van passieve corruptie in aangelegenheden die werkelijk van uiterst groot belang zijn voor de gemeente. Precies deze motieven leiden ertoe dat het niet mogelijk is om de secretaris zijn taak op ernstige en serene wijze te laten uitoefenen, wat uiteraard impliceert dat zijn aanwezigheid met de elementaire belangen van de dienst in strijd is. Ten onrechte stelt de verzoeker dat deze motivering niet pertinent zou zijn omdat dit enkel de beoordeling van zijn gedrag zou betreffen. Het gaat hem om de objectieve onmogelijkheid om de job te doen, zoals het in de gegeven omstandigheden hoort.

Het is nogal evident dat het bestuur ook een aantal nadelen oploopt bij de schorsing bij een belangrijk ambtenaar als de verzoeker, maar dit neemt niet weg dat preventieve schorsing noodzakelijk is en decretaal mogelijk is gemaakt. In een aantal omstandigheden kan verder onderzoek een aantal voordelen opleveren, maar in casu valt niet in te zien welke voordelen dit zou bieden. De feiten zijn wat ze zijn. Bovendien hebben dergelijke onderzoeken ook een aantal negatieve effecten, ligt de verantwoordelijkheid bij de tuchtoverheid en niet bij de lagere personeelsleden en gaat het ook om de verhouding tussen de gemeentesecretaris en de buitenwereld. De verklaringen van individuele leden van

de gemeenteraad zijn voorts vrij irrelevant voor de besluitvorming van de gemeenteraad zelf en a fortiori voor de Beroepscommissie.

De stelling dat er minder zware maatregelen zouden kunnen genomen worden, zijn niet van aard om de onregelmatigheid van het bestreden besluit aan te tonen. In tegendeel toont deze overweging van de verzoeker aan dat er zonder meer een probleem van sereniteit en houdbaarheid is. De gemeente Knokke-Heist kan zijn eigen ambtenaren voorts enkel in de eigen gemeente tewerkstellen en het is ondoenbaar om de secretaris te gaan verschuiven of zijn bevoegdheden te fnuiken. De verzoeker zoekt oplossingen waar er geen te vinden zijn, daarmee het probleem eigenlijk nog eens onderstrepd.

9.8. De tussenkommende partij stelt in haar verzoekschrift tot tussenkomst met betrekking tot het vierde middel dat dit middel uitvoerig wordt weerlegd door de verwerende partij en dat zij zich aansluit bij dit verweer. Zij betoogt voorts dat alle argumenten aangehaald door de verzoeker keer op keer, in elke beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing, door haar zijn weerlegd en dat deze beslissingen onder de toepassing van de nieuwe gemeentewet telkens uitdrukkelijk door de toezichthoudende overheid werden goedgekeurd. Ook de Beroepscommissie heeft zich hierbij thans aangesloten. Desondanks blijft de verzoeker dit telkens opnieuw herhalen.

9.9. In de memorie van wederantwoord betoogt de verzoeker dat niet elke inverdenkingstelling of strafrechtelijke vervolging tot een preventieve schorsing noopt en dat is vereist dat de tuchtoverheid ernstige aanwijzingen of vermoedens weergeeft. Te dezen kan moeilijk worden aangenomen dat de inverdenkingstelling ernstig is, wanneer men geen kennis heeft van de gegevens die deze schragen, terwijl, indien men dit per definitie aanneemt, het vermoeden van onschuld wordt geschonden. Het volstaat evenmin om bij voorbaat aan te nemen dat hij binnen de dienst niet meer zou kunnen functioneren. Het was redelijker geweest om de preventieve schorsing slechts op te leggen op het moment dat het bestuur inzage verkreeg in het strafdossier of na het stellen van eigen

onderzoeksdaden. Het bestuur had ook een minder zwaarwichtige maatregel kunnen nemen. De voortdurende verlenging van zijn preventieve schorsing is onredelijk, rekening houdend met het ernstige en zwaarwichtige nadeel dat hij al die tijd ondergaat en het geringe voordeel dat de gemeente hiermee bekommt.

De verzoeker verwijst tenslotte nog naar de beslissing van 28 maart 2008, waarin de Beroepscommissie overweegt dat de indruk ontstaat dat wordt vastgehouden aan de oorspronkelijke beperkt beschikbare gegevens en nieuwe gegevens niet in overweging worden genomen, dat een verlengingsbeslissing nochtans een evolutieve evaluatie en geen verstarring in de oorspronkelijke argumentatie noodzaakt en dat de vraag rijst of in de gegeven omstandigheden genoeg kan worden genomen met een verwijzing naar de formele vereiste.

9.10. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder de randnummers 7.5 en 7.10.

Beoordeling

9.11. Artikel 131 van het gemeentedecreet luidt als volgt :

“Als tegen een personeelslid een strafrechtelijk of tuchtrechtelijk onderzoek loopt en zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst, kan de tuchtoverheid het personeelslid preventief schorsen bij wijze van ordemaatregel, al dan niet met inhouding van salaris.”.

Art. 132, § 1, van het gemeentedecreet luidt als volgt :

“§1. De preventieve schorsing wordt uitgesproken voor een termijn van maximaal vier maanden. Als er een strafrechtelijk onderzoek loopt, kan de overheid die termijn voor perioden van maximaal vier maanden verlengen zolang de strafrechtelijke procedure duurt, op voorwaarde dat het personeelslid daarover vooraf wordt gehoord.”.

9.12. Zoals reeds vermeld bij de beoordeling van de middelen in de zaken sub I en sub II, is de verlenging van een preventieve schorsing slechts mogelijk in het bijzonder geval dat het bestuur, na actualisering van de toestand, van oordeel is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Het bestaan van een strafonderzoek tegen de betrokken ambtenaar belet niet dat het bestuur bij de verlenging van de preventieve schorsing dient uit te maken of, rekening houdend met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, de feiten waarvan de ambtenaar verdacht wordt van die aard zijn dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. De motieven die het bestuur uiteindelijk tot de verlenging van de schorsing doen besluiten, dienen, krachtens de formele motiveringswet, in het besluit zelf vermeld te worden.

9.13. In het bestreden besluit wordt onder meer overwogen dat “het (...) onweerlegbaar (is) dat (...) de verwijzing naar de voorhanden zijnde gegevens over het lopende strafonderzoek en de feiten die het voorwerp uitmaken van de niet-betwiste inverdenkingstelling, een voldoende motivering zijn in de beslissing over een op te leggen ordemaatregel (...)”. De tussenkomen de partij noch de verwerende partijen betwisten dat hun sedert de eerste beslissing tot preventieve schorsing geen nieuwe elementen bekend zijn met betrekking tot de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten.

9.14. De overwegingen die bij de bespreking van het eerste en het tweede middel in de zaak sub I onder de randnummers 7.16 tot 7.19 zijn vermeld, vinden ook in deze zaak toepassing. Het blijkt niet dat de tuchtoverheid, met het oog op de verlenging van de preventieve schorsing, alles in het werk heeft gesteld om de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek en het aandeel van de verzoeker daarin beter te omschrijven. Meer in het bijzonder blijkt niet dat de tuchtoverheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid tot het vragen van inzage als burgerlijke partij, heeft aangewend, teneinde tot een meer concrete feitenvinding met het oog op een preciezere omschrijving van de feiten die de verzoeker zouden ten laste

kunnen worden gelegd, te komen. Aldus blijkt niet dat de tuchtoverheid, bij de verlenging van de preventieve schorsing, de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

9.15. De omstandigheid dat de raadslieden van de gemeente aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent bij brief van 8 mei 2007 nogmaals laten weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage in -en voor het eerst ook afschrift van- het strafdossier, doet niet anders besluiten. Nog daargelaten de vaststelling dat dit verzoek dateert van na het nemen van de derde verlengingsbeslissing door de gemeentelijke tuchtoverheid, blijkt immers niet dat de tuchtoverheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid om, na burgerlijke partijstelling, de inzage van het strafdossier aan de onderzoeksrechter te vragen, heeft benut. Dit klemmt nog meer bij een derde verlenging van de preventieve schorsing en gelet op de eerdere uitdrukkelijke weigering tot inzage vanwege de procureur-generaal en het onbetantwoord laten door deze laatste van een tweede schriftelijke vraag daartoe.

9.16. Aan het voormelde wordt evenmin afbreuk gedaan door het door de tussenkomende partij aangevoerde betoog dat haar raadslieden inmiddels de toelating om inzage van het strafdossier hebben bekomen, dat dit inzagerecht gedurende twee dagen -op 28 en 29 mei 2008- werd uitgeoefend, dat de onderzoeksrechter erop heeft gewezen dat het strafdossier strikt vertrouwelijk was en niet mocht worden meegedeeld aan het gemeentebestuur en dat haar raadslieden vervolgens aan de onderzoeksrechter op 6 juni 2008 een brief hebben gericht met de vraag of zij, in een besloten zitting van de gemeenteraad, een mondeling verslag van de voornaamste bevindingen van het strafonderzoek tot op heden vermochten uit te brengen en aan de tuchtonderzoeker een meer concrete omschrijving van de feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht kon worden meegedeeld, zodat de tuchtonderzoeker die omschrijving kan overnemen in zijn verslag over de verlenging van de preventieve schorsing.

De voormelde omstandigheid neemt immers niet weg dat de tuchtoverheid, indien zij zich tijds burgerlijke partij had gesteld en in die hoedanigheid om inzage van het strafdossier had verzocht, mogelijks op een eerder en nuttiger moment, met name voordat de bestreden beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing was genomen, tot een inzage van het strafdossier had kunnen komen en de vraag tot gebruik van de gegevens van dit dossier, met een mogelijk gunstig gevolg, aan de onderzoeksrechter had kunnen richten.

Het derde en het vierde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Onderzoek van de middelen in de zaak sub V (186.400/XIV-32.631)

Vierde en vijfde middel

Standpunt van de partijen

Standpunt van de partijen met betrekking tot het vierde middel

10.1. In een vierde middel voert de verzoeker aan dat overeenkomstig artikel 131 van het gemeentedecreet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld, zijn strafrechtelijke vervolging of in verdenkingstelling niet volstaan om hem preventief te schorsen, maar dat tevens moet worden aangetoond dat deze vervolging en in verdenkingstelling steunen op ernstige en in concreto weergegeven aanwijzingen of vermoedens dat hij mogelijke tuchtfeiten heeft gepleegd. De bestreden beslissing, door ervan uit te gaan dat zijn in verdenkingstelling wordt gesteund op ernstige vermoedens en dat hij bepaalde tuchtfeiten heeft gepleegd, zonder inzage te hebben verkregen in het strafdossier, toont geenszins aan dat er ernstige en in concreto weergegeven aanwijzingen of vermoedens bestaan dat hij mogelijke tuchtfeiten heeft gepleegd en biedt aldus geen afdoend antwoord op de door hem opgeworpen argumenten.

De verzoeker licht toe dat de bevoegde overheid steeds moet appreciëren of de desbetreffende feiten als voldoende ernstig voorkomen om een preventieve schorsing te rechtvaardigen en dat het bestuur hierbij moet aangeven welke concrete aanwijzingen er bestaan en dat deze ernstig zijn. Het enkele feit dat er lastens hem een strafonderzoek wordt gevoerd, volstaat geenszins als ernstige aanwijzing. Gelet op het vermoeden van onschuld mag het bestuur er niet van uitgaan dat er een ernstig vermoeden bestaat dat hij bepaalde tuchtfeiten heeft gepleegd. Dit zou hem ertoe nopen aan te tonen dat hij onschuldig is, wat een ontoelaatbare omkering van bewijslast is.

De verzoeker betoogt dat noch hij, noch de gemeentelijke tuchtoverheid, inzage hebben gekregen in het strafdossier en dat zonder kennis van de inhoud van het strafdossier men onmogelijk kan beweren dat de aanwijzingen van mogelijke tuchtfeiten ook ernstig zijn. De Beroepscommissie heeft om die reden beslist dat geen inhouding van wedde kan worden opgelegd, maar heeft ten onrechte niet beslist dat evenmin een preventieve schorsing kan worden opgelegd.

Tenslotte stelt de verzoeker dat de gemeentelijke tuchtoverheid er zelf van uitgaat dat de vermoedens hij bepaalde tuchtfeiten zou hebben gepleegd geenszins ernstig zijn. Bijgevolg oordeelt de Beroepscommissie volgens hem ten onrechte, dat al deze elementen samengenomen de ernst van het vermoeden dat hij bepaalde tuchtfeiten zou hebben gepleegd, niet weerleggen.

10.2. De eerste en de tweede verwerende partij antwoorden met betrekking tot het vierde middel dat de verzoeker betoogt dat er een voorwaarde aan artikel 131 van het gemeentedecreet zou moeten worden toegevoegd. Het feit dat er een strafrechtelijk onderzoek loopt, zou niet afdoende zijn, maar het bestuur zou tevens moeten kunnen aantonen dat er in hoofde van de verzoeker reeds een vorm van schuld wordt aangehouden. De preventieve schorsing houdt echter niet in dat er al een light-beoordeling van de feiten wordt gemaakt, waarbij men ervan uitgaat dat er toch reeds een vorm van schuld moet aangehouden worden.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de uitdrukkelijke motiveringsplicht van een bestuur en de jurisdictionele motiveringsplicht krachtens artikel 149 van de Grondwet. Het bestreden besluit is onder littera c uitdrukkelijk en zelfs vrij uitvoerig formeel gemotiveerd. De verzoeker weet dus perfect waarom zijn grieven niet zijn aanvaard. Hij is het voorwerp van strafrechtelijke inverdenkingstelling, is een maand in voorlopige hechtenis gehouden, heeft uiterst lang voorwaarden moeten respecteren en is bovendien vervolgd omwille van passieve corruptie. Dergelijk feit is van determinerend belang om een functie als secretaris in een stad als Knokke-Heist te kunnen uitoefenen. In casu kan er natuurlijk niet met precisie worden aangegeven met betrekking tot welk concreet dossier, met naam en toenaam, de verzoeker in verdenking zou zijn gesteld, maar dat is voor een preventieve schorsing ook niet echt van belang. Wel van belang is dat de verzoeker niet meer in sereniteit en objectiviteit, met gezag, kan functioneren, waar hij publiekelijk en op zeer zware wijze in verdenking is gesteld met betrekking tot aangelegenheden die het publiek vertrouwen rechtstreeks raken en die ook de kern van de taken van de secretaris raken. De Raad van State kan niet in de plaats van het bestuur een oordeel vormen, maar kan enkel vaststellen dat het bestuur in redelijkheid heeft besloten om de verzoeker preventief te schorsen. Volledigheidshalve wordt ook verwezen naar de overwegingen onder littera d van het bestreden besluit. De band met verzoekers functie kan duidelijk gelegd worden.

10.3. De derde verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat op elk argument van de verzoeker moet worden geantwoord, maar dat het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit aangegeven worden. Verder betoogt zij dat alle door de verzoeker aangehaalde argumenten, keer op keer, in elke beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing, door haar zijn weerlegd. Onder de toepassing van de nieuwe gemeentewet werden deze beslissingen telkens uitdrukkelijk goedgekeurd door de toezichthoudende overheid. Ook de Beroepscommissie heeft zich hierbij thans aangesloten. Desondanks blijft de verzoeker dit telkens opnieuw herhalen. In de gemeenteraadsbeslissingen tot

verlenging van de preventieve schorsing wordt telkens omstandig uiteengezet waarom de gemeenteraad van oordeel is dat aan de beide voorwaarden tot preventieve schorsing is voldaan en wordt ook uitvoerig aangetoond waarom de verdenking van passieve corruptie, onder meer gelet op de ernst van deze betichting en het ambt dat de betrokkene bekleedt, meebrengt dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang en de goede werking van de dienst. De verwijzing naar passieve corruptie is voldoende duidelijk en concreet om hiertegen een verweer mogelijk te maken, temeer daar de verzoeker inzage heeft gekregen in het strafdossier en zeer concreet kan nagaan van welke feiten hij onder de noemer van passieve corruptie wordt verdacht. Voorts wordt gewezen op rechtspraak van de Raad van State waarin volgens deze partij wordt geoordeeld dat een beslissing tot preventieve schorsing afdoende formeel is gemotiveerd wanneer zij aanvoert dat de ambtenaar nog steeds het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek en dat, gelet op de aard van de maatregel -een preventieve schorsing is geen tuchtstraf- de vraag of er verzachtende omstandigheden zijn, irrelevant is.

Een preventieve schorsing impliceert dat er ernstige aanwijzingen zijn van mogelijke tuchtfacten, doch niet dat de betrokkene reeds welbepaalde feiten ten laste gelegd worden. De strafrechtelijke vervolging voor passieve corruptie beantwoordt hieraan. Er is noch een effectieve strafrechtelijke veroordeling, noch een precieze opsomming van de daden van corruptie vereist om een ambtenaar preventief te kunnen schorsen. Die mogelijkheid is immers precies bedoeld voor de gevallen waarin de schuld van de ambtenaar nog niet vaststaat. Het bestuur spreekt voorts met klem tegen dat het zou hebben geoordeeld dat de tenlastelegging van passieve corruptie niet ernstig is.

10.4. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoeker vooreerst dat moeilijk kan worden aangenomen dat de inverdenkingstelling ernstig is, wanneer men geen kennis heeft van de gegevens die deze schragen en dat indien men dit per definitie aanneemt, het vermoeden van onschuld wordt geschonden. Voorts betoogt hij dat de Raad van State niet heeft overwogen dat het bestaan van

een gerechtelijk onderzoek een voldoende grond zou zijn voor preventieve schorsing.

10.5. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder randnummer 7.5 en 7.10.

Standpunt van de partijen met betrekking tot het vijfde middel

10.6. De verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 131 van het gemeentedecreet, de artikelen 14 en 5, § 2, van het tuchtprocedurebesluit, artikel 124 van het gemeentedecreet juncto artikel 13 van het besluit Beroepscommissie en artikel 2 van het tuchtprocedurebesluit, artikel 13 juncto 3 van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging, het vermoeden van onschuld en het verbod op zelf-incriminatie.

In een eerste onderdeel stelt de verzoeker dat de tuchtoverheid, bij het opleggen van een preventieve schorsing en vooraleer hem te horen, op zorgvuldige wijze al de ten laste gelegde mogelijke tuchtfeiten kenbaar moet maken en zich moet uitspreken over de materialiteit van deze feiten, zodat hij kan weten waartegen hij zich moet verdedigen. Door dit niet te doen, heeft de tuchtoverheid artikel 131 van het gemeentedecreet juncto de artikelen 14 en 5, § 2, van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bijkomend stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing, door te overwegen dat het lopend strafonderzoek en zijn in verdenkingstelling wegens passieve corruptie voldoende zijn om hem preventief te schorsen en deze beslissing aldus te motiveren, zonder hem de feiten kenbaar te maken die hem ten

laste worden gelegd en overweegt dat hijzelf de elementen moet aanbrengen om de in verdenkingstelling voor passieve corruptie te ontkrachten en dus zijn onschuld dient aan te tonen, artikel 131 van het gemeentedecreet juncto de artikelen 14 en 5, § 2, van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 13 en 3 van het tuchtprocedurebesluit, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging, het vermoeden van onschuld en het verbod op zelf-incriminatie schendt.

In een tweede onderdeel wijst de verzoeker erop dat zowel de gemeenteraad als de Beroepscommissie een eigen onderzoeksbevoegdheid en -plicht hebben en de nodige middelen ter beschikking moeten stellen om de feiten weer te geven die hem ten laste worden gelegd opdat de maatregel tot preventieve schorsing na zorgvuldige feitenvinding zou genomen worden. Door dit niet te doen werden artikel 124 van het gemeentedecreet, artikel 2 van het tuchtprocedurebesluit, artikel 13 van het besluit Beroepscommissie en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Bijkomend stelt de verzoeker dat, door te oordelen dat hij niet zou aantonen dat de gemeente Knokke-Heist de bevoegdheid dan wel de middelen heeft voor meer concrete feitenvinding, de bestreden beslissing niet genomen is op grond van in rechte juiste motieven, en ten onrechte de door hem ingeroepen argumenten ontkent, en dit met miskennis van artikel 124 van het gemeentedecreet, artikel 2 van het tuchtprocedurebesluit, artikel 13 van het besluit Beroepscommissie, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging en het verbod op zelf-incriminatie.

In een derde onderdeel voert de verzoeker aan dat de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet zijn geschonden, doordat elke beslissing van een administratief beroepsorgaan afdoende moet motiveren waarom de opgeworpen argumenten niet opgaan, terwijl dit te dezen niet is geschied met betrekking tot de argumenten van de verzoeker dat de gemeentelijke tuchtoverheid en de Beroepscommissie eigen onderzoeksdaden dienden te stellen.

De verzoeker licht toe dat de tuchtoverheid overeenkomstig artikel 131 van het gemeentedecreet duidelijk moet maken welke concrete feiten de betrokkene ten laste worden gelegd en deze op voorhand ter kennis moet brengen. Deze laatste vereiste wordt ook opgelegd door het tuchtprocedurebesluit, dat eveneens vereist dat het tuchtverslag van de tuchtonderzoeker al de nuttige gegevens over de feiten en omstandigheden bevat. Ook het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging vereisen dat de betrokkene op de hoogte wordt gesteld van de feiten en dat deze voldoende precies bepaald dienen te zijn. Dit geldt niet alleen voor de tuchtprocedure maar ook voor de preventieve schorsing. Het bestuur moet de ten laste gelegde feiten weergeven en dient zich over de materialiteit van de feiten uit te spreken, wat wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State. Uit deze rechtspraak blijkt tevens dat in elke aangevochten maatregel tot het opleggen van een preventieve schorsing steeds de ten laste gelegde feiten zijn vermeld.

De verzoeker wijst er verder op dat noch de tuchtoverheid, noch de Beroepscommissie enig bezwarend feitelijk element in het dossier tot preventieve schorsing of in het tuchtdossier hebben opgenomen en dat er evenmin bezwarende feiten werden opgenomen in de verschillende oproepingen tot hoorzitting, in het tuchtverslag van de tuchtonderzoeker of in het gemeenteraadsbesluit dat de verlenging van de preventieve schorsing bekrachtigt.

De verzoeker verwijt de Beroepscommissie ook uit te gaan van een omkering van bewijslast. Ten onrechte overweegt de bestreden beslissing dat hij concrete elementen zou moeten aanvoeren om zijn inverdenkingstelling te ontkrachten. De verzoeker betoogt dat het geenszins aan hem is om zijn onschuld aan te tonen of elementen aan te brengen die mogelijk zelfincriminerend kunnen werken en dat ten onrechte geen gevolg is gegeven aan de in zijn beroepsschrift en dit middel opgeworpen grieven.

Wat betreft het schorsingsarrest in deze zaak, meent de verzoeker dat dit strijdig is met de rechtspraak van de Franstalige kamers van de

Raad van State, waarin volgens hem duidelijk werd geoordeeld dat zonder concrete ten laste gelegde feiten de preventieve schorsing eenvoudigweg niet kan worden opgelegd, ongeacht of de tuchtoverheid al dan niet in de mogelijkheid is deze feiten te achterhalen. De verzoeker stelt bijgevolg vast dat er een discrepantie bestaat in de rechtspraak tussen de Nederlandstalige en de Franstalige kamers, minstens dat de kans bestaat op divergerende rechtspraak en vraagt om de verwijzing naar de algemene vergadering van de Raad van State, overeenkomstig artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Specifiek wat het tweede en derde onderdeel betreft, licht de verzoeker toe dat zowel de Beroepscommissie als de gemeentelijke tuchtoverheid zowel de bevoegdheid als de onderzoeksmiddelen als de plicht tot concrete feitenvinding hebben, teneinde op precieze wijze de hem ten laste gelegde feiten te omschrijven. De Beroepscommissie heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat hij niet zou aantonen dat de gemeente die bevoegdheid en middelen heeft. Het bestuur moet eigen initiatieven nemen om de feiten die het voorwerp uitmaken van het strafonderzoek beter te omschrijven en te waarderen, teneinde de toestand van de betrokkene bij verlenging van de schorsing te actualiseren. Het dossier van de verzoeker bevat geen enkel ander element dan de akteneming van het strafrechtelijk onderzoek dat lastens hem wordt gevoerd. Hij heeft zelf meermaals aangedrongen op een eigen onderzoek door de tuchtoverheid door bijvoorbeeld de ondervraging van het personeel. Evenzeer drong hij aan op een doorlichting van de stedenbouwdossiers, inzonderheid diegene die in beslag werden genomen en teruggegeven. De gemeentelijke tuchtoverheid had ook “de mondeling verkregen informatie over passieve corruptie” nader kunnen toelichten.

10.7. De eerste en de tweede verwerende partij antwoorden met betrekking tot het vijfde middel dat er een onderscheid bestaat tussen de formele motiveringsplicht van een bestuur en de jurisdictionele motiveringsplicht en dat er een onderscheid bestaat tussen een kritiek op de formalisering en op de materialiteit, de inhoud van de motieven. De verzoeker weet volgens deze partijen perfect waarom zijn grieven werden afgewezen en precies omdat hij dit weet, kan

hij zich terzake verhalen. Geen enkele rechtsregel voorziet erin dat een bestuur de feiten waarvoor de verzoeker in verdenking is gesteld, zelf zou moeten gaan specificeren en er zelf onderzoek zou moeten naar voeren. Uiteraard kan een strafrechtelijke verdenking “as such” niet in elke omstandigheid in redelijkheid een preventieve schorsing gronden, maar in casu is voldoende gemotiveerd waarom dit wel het geval is. Er is overgegaan tot aanhouding, tot voorlopige hechtenis, tot het opleggen van voorwaarden en er is een enorme ophef geweest. Het gaat ook om passieve corruptie, de kern van de plichtenleer van de ambtenaar. Ten onrechte stelt de verzoeker dat het bestuur het strafdossier zou moeten kennen, meer zou moeten weten over de feiten waarover een onderzoek gebeurt, zelf allerlei onderzoeken zou moeten doen, enzovoort. Noch de gemeente, noch de Beroepscommissie hebben inzage in het strafdossier. De verzoeker geeft aan dat hij ondertussen inzage in het strafdossier heeft gehad, maar voert zelf aan dat hij van de kennis die hij heeft bekomen niet echt gebruik mag maken.

Inzage in het strafdossier is allesbehalve noodzakelijk voor het opleggen van de preventieve schorsing in de concrete en duidelijke omstandigheden van de zaak. De verzoeker gaat tegen het decreet in, dat er precies in voorziet dat bij strafrechtelijke vervolging in preventieve schorsing kan worden voorzien. De verzoeker heeft ook de mogelijkheid om concrete elementen aan te voeren om de redelijkheid van de preventieve schorsing te ontkrachten. Dit betreft geen omkering van bewijslast. De verzoeker toont aan dat de kern van de problematiek ligt in de traagheid van de strafrechtelijke afhandeling. Zolang het onderzoek niet is afgerond en er geen mogelijkheid tot inzage en afschrijving bestaat, moet er bijna noodzakelijk gewerkt worden met de realiteit van de in verdenkingstelling als zodanig en zijn grote weerslag in de concrete omstandigheden.

10.8. De derde verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vijfde middel dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat op elk argument van de verzoeker moet worden geantwoord, maar dat het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangegeven. Verder betoogt zij

dat alle door de verzoeker aangehaalde argumenten, keer op keer, in elke beslissing tot verlenging van de preventieve schorsing, door haar zijn weerlegd. Onder de toepassing van de nieuwe gemeentewet werden deze beslissingen telkens uitdrukkelijk goedgekeurd door de toezichthoudende overheid. Ook de Beroepscommissie heeft zich hierbij thans aangesloten. Desondanks blijft de verzoeker dit telkens opnieuw herhalen. In de gemeenteraadsbeslissingen tot verlenging van de preventieve schorsing wordt telkens omstandig uiteengezet waarom de gemeenteraad van oordeel is dat aan de beide voorwaarden tot preventieve schorsing is voldaan en wordt ook uitvoerig aangetoond waarom de verdenking van passieve corruptie, onder meer gelet op de ernst van deze betichting en het ambt dat de betrokkene bekleedt, met zich meebrengt dat zijn aanwezigheid onverenigbaar is met het belang en de goede werking van de dienst. De verwijzing naar passieve corruptie is voldoende duidelijk en concreet om hiertegen een verweer mogelijk te maken, temeer daar de verzoeker inzage heeft gekregen in het strafdossier en zeer concreet kan nagaan van welke feiten hij onder de noemer van passieve corruptie wordt verdacht.

Gelet op de weigering van het parket om het bestuur inzage te verlenen in het strafdossier -om reden dat het strafonderzoek nog niet is afgerond- kon het bestuur de betichting van passieve corruptie onmogelijk meer preciseren naar concrete dossiers waarin corruptie zou zijn gepleegd, terwijl een onderzoek naar passieve corruptie de onderzoeksbevoegdheid van een gemeentebestuur ver te buiten gaat. Dit was in casu ook geenszins vereist. Een preventieve schorsing impliceert dat er ernstige aanwijzingen zijn van mogelijke tuchtfeiten. De strafrechtelijke vervolging voor passieve corruptie beantwoordt hieraan. Het bestuur was ook geenszins verplicht om een eigen onderzoek te voeren. Het is ook vaste rechtspraak van de Raad van State dat indien een rechtsregel een bestuur toelaat met het instellen van de tuchtprocedure te wachten tot de uitslag van het strafrechtelijk onderzoek, de redelijketermijneis niet kan worden geschonden. Eventuele vertragingen in de strafprocedure kunnen volgens de rechtspraak van de Raad van State daarenboven niet aan de tuchtverheid worden aangerekend. A fortiori was het bestuur in de concrete omstandigheden van dit dossier niet

verplicht om een eigen onderzoek te voeren. Het bestuur heeft ook regelmatig navraag gedaan naar de vooruitgang van het strafonderzoek.

Voorts wordt gewezen op de rechtspraak van de Raad van State waarin zou zijn geoordeeld dat een beslissing tot preventieve schorsing afdoende formeel is gemotiveerd wanneer die beslissing aanvoert dat de ambtenaar nog steeds het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek, en dat gelet op de aard van de maatregel -een preventieve schorsing en geen tuchtstraf- de vraag of er verzachtende omstandigheden zijn, irrelevant is. Uit het feit dat in welbepaalde teruggegeven dossiers geen materiële bewijzen van passieve corruptie zijn teruggevonden, kan door het bestuur niets worden afgeleid. Passieve corruptie kan immers ook worden gepleegd zonder dat de materiële bewijzen ervan zich in het stedenbouwkundig dossier op de gemeente bevinden. De studie van de in beslag genomen dossiers kan bijgevolg niet veel opleveren. Het is niet aangewezen “verdachte” dossiers te laten onderzoeken door ambtenaren en men kan zich afvragen wat zij daarin meer zouden ontdekken dan het parket of de onderzoeksrechter. Tenslotte wordt ontkend dat het bestuur over bijkomende mondelinge informatie zou beschikken die achterwege wordt gehouden.

10.9. In de memorie van wederantwoord voert de verzoeker aan dat de Beroepscommissie in haar beslissing van 28 maart 2008 overweegt dat het verdacht zijn van passieve corruptie niet langer als voldoende kan worden geacht, terwijl zij dit in de bestreden beslissing nog wel redelijk acht. Uit het tuchtprocedurebesluit volgt dat de tuchtoverheid, ook bij preventieve schorsing, de ten laste gelegde feiten moet meedelen. Zonder concrete feitelijke tenlasteleggingen is de preventieve schorsing onmogelijk. In de bestreden beslissing wordt van hem verwacht dat hij die inconcrete tenlastelegging van passieve corruptie zelf concretiseert, terwijl het bestuur zowel de bevoegdheid als de middelen heeft om eigen onderzoeksdaden te stellen.

10.10. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar het verweer in zijn laatste memorie, neergelegd in de zaak sub I (A. 180.616/XIV-32.627), zoals vermeld onder randnummer 7.5 en 7.10.

Beoordeling

10.11. Zoals reeds vermeld bij de beoordeling van de middelen in de zaken sub I tot III, is de verlenging van een preventieve schorsing slechts mogelijk in het bijzonder geval dat het bestuur, na actualisering van de toestand, van oordeel is dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. Het bestaan van een strafonderzoek tegen de betrokken ambtenaar belet niet dat het bestuur bij de verlenging van de preventieve schorsing dient uit te maken of, rekening houdend met de gegevens waarover het op dat ogenblik kan beschikken, de feiten waarvan de ambtenaar verdacht wordt van die aard zijn dat de aanwezigheid van de betrokkene onverenigbaar is met het belang van de dienst. De motieven die het bestuur uiteindelijk tot de verlenging van de schorsing doen besluiten, dienen, krachtens de formele motiveringswet, in het besluit zelf vermeld te worden.

10.12. In de bestreden beslissing wordt, in identieke bewoordingen als de vorige beslissing tot preventieve schorsing van de Beroepscommissie van 18 september 2007, overwogen dat “het (...) onweerlegbaar (is) dat (...) de verwijzing naar de voorhanden zijnde gegevens over het lopende strafonderzoek en de feiten die het voorwerp uitmaken van de niet-betwiste inverdenkingstelling, een voldoende motivering zijn in de beslissing over een op te leggen ordemaatregel (...)”. De tussenkomen partij noch de verwerende partijen betwisten dat hun sedert de eerste beslissing tot preventieve schorsing geen nieuwe elementen bekend zijn met betrekking tot de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten.

10.13. De overwegingen die bij de bespreking van het eerste en het tweede middel in de zaak sub I onder de randnummers 7.16 tot 7.19 zijn vermeld, vinden ook in deze zaak toepassing. Het blijkt niet dat de tuchtoverheid, met het

oog op de verlenging van de preventieve schorsing, alles in het werk heeft gesteld om de feiten die het voorwerp vormen van het gerechtelijk onderzoek en het aandeel van de verzoeker daarin beter te omschrijven. Meer in het bijzonder blijkt niet dat de tuchtoverheid de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid tot het vragen van inzage na burgerlijke partijstelling, heeft aangewend, teneinde tot een meer concrete feitenvinding met het oog op een preciezere omschrijving van de feiten die de verzoeker zouden ten laste kunnen worden gelegd, te komen. Aldus blijkt niet dat de tuchtoverheid, bij de verlenging van de preventieve schorsing, de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

10.14. De omstandigheid dat de raadslieden van de derde verwerende partij bij brieven van 3 oktober 2007, de procureur des konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, voor het eerst, en de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent, nogmaals, laten weten dat het gemeentebestuur “(...) graag -in het belang van de goede werking en de continuïteit van de dienst- zo spoedig mogelijk voortgang (zou) willen maken met de tuchtprocedure” en verzoekt om inzage in en afschrift van het strafdossier, doet niet anders besluiten, evenmin als de op 19 oktober 2007 en 27 november 2007 aan de onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge gerichte vragen tot inzage en afschrift, onder de bijkomende vermelding dat “eerdere verzoeken tot inzage in het strafdossier (...) reeds (werden) gericht aan het parket, doch de heer eerste substituut van het parket van de procureur des Konings te Brugge (...) ons mee(deelde) dat ingevolge artikel 96 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het nieuwe algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken het aan de onderzoeksrechter toekomt zich over onze vraag uit te spreken. (...)”, en dit alleen al omdat uit al deze initiatieven, ondanks het feit dat zij geschieden naar aanleiding van een vierde verlenging van de preventieve schorsing van de verzoeker, nog steeds geen benutting door de tuchtoverheid van de haar door artikel 61ter, § 1, van het wetboek van strafvordering geboden mogelijkheid om, na burgerlijke partijstelling, de inzage van het strafdossier aan de onderzoeksrechter te vragen, mag blijken.

Het vierde en vijfde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

- 1. De zaken 180.616/XIV-32.627, 183.108/XIV-32.628, 185.805/XIV-32.629, 185.828/XIV-32.930 en 186.400/XIV-32.631 worden gevoegd.**
- 2. De Raad van State vernietigt:**
 - 1. 1° het besluit van de Vlaamse minister van binnenlands bestuur, stedenbeleid, wonen en inburgering van 24 november 2006 waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 24 augustus 2006, houdende het opleggen van de ordemaatregel van de verlenging van de preventieve schorsing van vier maanden met inhouding van wedde aan de heer Marc Verhaeghe, gemeentesecretaris, wordt goedgekeurd;**
2° de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 24 augustus 2006;
3° de beslissing van de gemeenteraad van Knokke-Heist van 7 september 2006 tot bekrachtiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 24 augustus 2006.
 - 2. 1° het besluit van de Vlaamse minister van binnenlands bestuur, stedenbeleid, wonen en inburgering van 9 maart 2007 waarbij het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 30 november 2006, houdende het opleggen van de ordemaatregel van de verlenging van de preventieve schorsing van vier maanden met inhouding van wedde aan de heer Marc Verhaeghe, gemeentesecretaris, wordt goedgekeurd;**
2° de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 30 november 2006;

3° de beslissing van de gemeenteraad van Knokke-Heist van 15 december 2006 tot bekrachtiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 30 november 2006.

- 3. de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 18 september 2007 in zoverre hierin wordt beslist: ‘Zegt dat de bestreden beslissing van 26 april 2007 nietig is. Opnieuw oordelend, verlengt de preventieve schorsing van de heer Marc Verhaeghe voor een periode van 19 mei 2007 tot en met 18 september 2007’.**
- 4. de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 7 december 2007 waarbij wordt beslist : ‘verklaart, bij eenparigheid van stemmen, het beroep ontvankelijk en deels ongegrond wat betreft het onderdeel van de preventieve schorsing. Bevestigt de bestreden beslissing van art. 1 van het besluit van 30 augustus 2007 van de gemeente Knokke-Heist in de mate dat de preventieve schorsing van de heer Verhaeghe wordt verlengd voor de periode van 19 september 2007 tot en met 18 januari 2008’.**

De Raad van State verwerpt de beroepen voor het overige.

- 3. De verwijzing in de kosten geschiedt als volgt:**
 - 1. In de zaak 180.616/XIV-32.627 worden de verwerende partijen verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**
 - 2. In de zaak 183.108/XIV-32.628 worden de verwerende partijen verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**
 - 3. In de zaak 185.805/XIV-32.629 worden de verwerende partijen verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**
- De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.**

4. In de zaak 185.828/XIV-32.930 wordt de verzoekende partij verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkoms, begroot op 125 euro.

5. In de zaak 186.400/XIV-32.631 worden de verwerende partijen verwezen in de kosten van van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen